

DIRECTIVA 2013/55/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 20 noiembrie 2013

de modificare a Directivei 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale și a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne („Regulamentul IMI”)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 46, articolul 53 alineatul (1) și articolul 62,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale ⁽³⁾ a consolidat un sistem de recunoaștere reciprocă bazat inițial pe 15 directive. Aceasta prevede recunoașterea automată pentru un număr limitat de profesii bazată pe cerințe minime de formare armonizate (profesii sectoriale), un sistem general de recunoaștere a titlurilor de formare și recunoașterea automată a experienței profesionale. De asemenea, Directiva 2005/36/CE a stabilit un nou sistem pentru libertatea de a presta servicii. Ar trebui să se reamintească faptul că membrii de familie din țări terțe ai cetățenilor Uniunii beneficiază de tratament egal în conformitate cu Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora ⁽⁴⁾. Cetățenii din țări terțe pot beneficia, de asemenea, de tratament egal în ceea ce privește recunoașterea diplomelor, certificatelor și altor calificări profesionale, în conformitate cu procedurile naționale relevante, în temeiul actelor juridice specifice ale Uniunii precum cele privind șederea de lungă durată, refugiații, „titularii de Carte Albastră” și cercetătorii științifici.

(2) În comunicarea sa din 27 octombrie 2010 intitulată „Actul privind piața unică, Douăsprezece pârghii pentru stimularea creșterii și întărirea încrederii, «Împreună pentru o nouă creștere»”, Comisia a identificat necesitatea modernizării dreptului Uniunii în acest domeniu. La 23 octombrie 2011, Consiliul European, în concluziile sale, a susținut o astfel de modernizare și a chemat Parlamentul European și Consiliul să ajungă la un acord politic cu privire la revizuirea Directivei 2005/36/CE până la sfârșitul anului 2012. În Rezoluția sa din 15 noiembrie 2011 referitoare la punerea în aplicare a Directivei 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale ⁽⁵⁾, Parlamentul European a invitat, de asemenea, Comisia să prezinte o propunere. Raportul privind cetățenia UE din 2010, emis la 27 octombrie 2010 și intitulat „Eliminarea obstacolelor în calea drepturilor cetățenilor UE” subliniază necesitatea ușurării sarcinii administrative legate de recunoașterea calificărilor profesionale.

(3) Notarii care sunt numiți printr-un act oficial al autorităților publice ar trebui să fie excluși din domeniul de aplicare al Directivei 2005/36/CE având în vedere regimurile specifice și diferite care le sunt aplicabile în diversele state membre pentru accesul la profesie și pentru exercitarea acesteia.

(4) Pentru a consolida piața internă și a promova libera circulație a profesioniștilor, asigurând totodată o recunoaștere mai eficientă și transparentă a calificărilor profesionale, un card profesional european ar prezenta o valoare adăugată. Acest card ar fi util în mod special pentru a facilita mobilitatea temporară și recunoașterea în conformitate cu sistemul de recunoaștere automată, precum și pentru a promova un proces simplificat de recunoaștere în conformitate cu sistemul general. Scopul cardului profesional european este de a simplifica procesul de recunoaștere și de a genera reduceri de costuri și eficiență în funcționare în beneficiul profesioniștilor și al autorităților competente. Introducerea cardului profesional european ar trebui să țină seama de punctele de vedere exprimate la nivelul profesiei în cauză și ar trebui să fie precedată de o evaluare a adecvării sale pentru profesia respectivă și a impactului său asupra statelor membre. Evaluarea în cauză ar trebui organizată împreună cu statele membre, dacă este necesar. Cardul profesional european ar trebui să fie eliberat la cererea unui profesionist și după prezentarea documentelor necesare și finalizarea de către autoritățile competente a procedurilor aferente de verificare. Atunci când cardul profesional european este emis în scopul stabilirii, acesta ar trebui să constituie o decizie de recunoaștere și să fie tratat la fel ca orice altă decizie de

⁽¹⁾ JO C 191, 29.6.2012, p. 103.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 9 octombrie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 15 noiembrie 2013.

⁽³⁾ JO L 255, 30.9.2005, p. 22.

⁽⁴⁾ JO L 158, 30.4.2004, p. 77.

⁽⁵⁾ JO C 153 E, 31.5.2013, p. 15.

recunoaștere în temeiul Directivei 2005/36/CE. Acesta ar trebui să completeze, mai degrabă decât să înlocuiască eventualele cerințe de înregistrare asociate cu accesul la o anumită profesie. Nu este necesară introducerea unui card profesional european pentru profesiile juridice pentru care există deja carduri profesionale în temeiul sistemului prevăzut în Directiva 77/249/CEE a Consiliului din 22 martie 1977 de facilitare a exercitării efective a libertății de a presta servicii de către avocați ⁽¹⁾ și al Directivei 98/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 de facilitare a exercitării cu caracter permanent a profesiei de avocat într-un stat membru, altul decât cel în care s-a obținut calificarea ⁽²⁾.

- (5) Funcționarea cardului profesional european ar trebui să se bazeze pe Sistemul de informare al pieței interne (IMI) instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾. Cardul și IMI ar trebui să îmbunătățească sinergiile și să consolideze încrederea între autoritățile competente, eliminând totodată suprapunerea lucrărilor administrative și a procedurilor de recunoaștere pentru autoritățile competente și generând mai multă transparență și certitudine pentru profesioniști.
- (6) Procedura pentru solicitarea și eliberarea cardului profesional european ar trebui să fie clar structurată și să includă garanții și căile respective de atac pentru solicitant. Actele de punere în aplicare ar trebui să specifice cerințele privind traducerile și metodele de plată pentru eventualele tarife care trebuie furnizate și, respectiv, plătite de solicitant, astfel încât fluxul de activitate în IMI să nu fie întrerupt sau afectat, iar prelucrarea cererii să nu fie întârziată. Stabilirea nivelului tarifelor este de competența statelor membre. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să notifice Comisiei nivelul tarifelor stabilite. Cardul profesional european și fluxul de activitate aferent din cadrul IMI ar trebui să asigure integritatea, autenticitatea și confidențialitatea datelor stocate și să evite accesul ilegal și neautorizat la informațiile conținute.
- (7) Directiva 2005/36/CE se aplică numai profesioniștilor care doresc să exercite aceeași profesie într-un alt stat membru. Există cazuri în care, în statul membru gazdă, activitățile în cauză fac parte dintr-o profesie cuprinzând o arie mai extinsă de activități, decât în statul membru de origine. În cazul în care diferențele dintre domeniile de activitate sunt atât de mari, încât ar fi necesar un program complet de educație și formare pentru ca profesionistul să compenseze deficiențele și, dacă profesionistul solicită acest lucru, un stat membru gazdă ar trebui să acorde acces parțial în aceste circumstanțe speciale. Cu toate acestea, în cazul existenței unor motive imperative de interes general, în sensul definiției date de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența sa referitoare la articolele 49 și 56 din Tratatul

privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), care ar putea să evolueze în continuare, un stat membru ar trebui să poată refuza accesul parțial. Această situație ar putea interveni în special în cazul profesiilor din domeniul sănătății, dacă acestea au implicații pentru sănătatea publică sau siguranța pacienților. Acordarea unui acces parțial nu ar trebui să aducă atingere dreptului partenerilor sociali de a se organiza.

- (8) În interesul protejării consumatorilor locali în statul membru gazdă, prestarea temporară sau ocazională de servicii în statul membru ar trebui să facă obiectul unor garanții, în special al unei cerințe de cel puțin un an de experiență profesională în ultimii zece ani care precedă prestarea serviciilor atunci când profesia nu este reglementată în statul membru de origine. În cazul activităților sezoniere, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a efectua controale pentru a verifica caracterul temporar și ocazional al serviciilor prestate pe teritoriul lor. În acest sens, statul membru gazdă ar trebui să poată solicita, o dată pe an, informații privind serviciile prestate efectiv pe teritoriul său, în cazurile în care aceste informații nu au fost deja comunicate voluntar de către prestatorul de servicii.
- (9) Directiva 2005/36/CE permite statelor membre să verifice calificările profesionale ale prestatorului de servicii înainte de prima prestare în cazul profesiilor reglementate care au implicații în materie de sănătate sau siguranță publică. Acest lucru a dus la incertitudine juridică, lăsând la latitudinea unei autorități competente să decidă cu privire la necesitatea unor astfel de verificări prealabile. Pentru a se asigura securitatea juridică, profesioniștii ar trebui să știe încă de la început dacă este necesară o verificare prealabilă a calificărilor profesionale și momentul la care poate fi pronunțată o decizie. În orice caz, condițiile pentru astfel de verificări prealabile ale calificărilor profesionale în cadrul libertății de a presta servicii nu ar trebui să fie mai stricte decât în cadrul normelor privind stabilirea. În cazul profesiilor reglementate care au implicații în materie de sănătate sau siguranță publică, Directiva 2005/36/CE nu ar trebui să aducă atingere posibilității statelor membre de a impune o obligație de asigurare pentru actele profesionale în conformitate cu normele aplicabile în temeiul Directivei 2011/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2011 privind aplicarea drepturilor pacienților în cadrul asistenței medicale transfrontaliere ⁽⁴⁾ și al Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne ⁽⁵⁾.
- (10) Sistemele de educație și formare profesională s-au dovedit a fi instrumente utile pentru a asigura încadrarea în muncă a tinerilor și pentru a permite o tranziție lină de la formare la viața profesională. Prin urmare, revizuirea Directivei 2005/36/CE ar trebui să țină seama pe deplin de caracteristicile lor specifice.

⁽¹⁾ JO L 78, 26.3.1977, p. 17.

⁽²⁾ JO L 77, 14.3.1998, p. 36.

⁽³⁾ JO L 316, 14.11.2012, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 88, 4.4.2011, p. 45.

⁽⁵⁾ JO L 376, 27.12.2006, p. 36.

- (11) Pentru a aplica mecanismul de recunoaștere pe baza sistemului general, este necesară regruparea pe diferite niveluri a diverselor sisteme naționale de educație și formare. Aceste niveluri, care se stabilesc numai în scopul funcționării sistemului general, nu ar trebui să aibă efect asupra structurilor naționale de educație și formare sau asupra competenței statelor membre în domeniu care include politica națională de punere în aplicare a Cadrului european al calificărilor (CEC). CEC este un instrument de promovare a transparenței și comparabilității calificărilor profesionale și poate fi o sursă suplimentară utilă de informații pentru autoritățile competente care examinează calificările profesionale acordate în alte state membre. Ca urmare a procesului de la Bologna, instituțiile de învățământ superior și-au adaptat structura programelor la un sistem cu două cicluri, licență și master. Pentru a se asigura coerența dintre cele cinci niveluri prevăzute în Directiva 2005/36/CE și această nouă structură privind diplomele, diploma de licență ar trebui clasificată la nivelul d, iar diploma de master la nivelul e. Cele cinci niveluri stabilite pentru funcționarea sistemului general ar trebui, în principiu, să nu mai fie utilizate drept criteriu pentru excluderea cetățenilor Uniunii din domeniul de aplicare al Directivei 2005/36/CE atunci când acest lucru ar contraveni principiului învățării pe tot parcursul vieții.
- (12) Cererile de recunoaștere din partea profesioniștilor care provin din state membre în care profesia nu este reglementată și care au un an de experiență profesională ar trebui să fie tratate în același mod ca cele ale profesioniștilor care provin dintr-un stat membru în care profesia este reglementată. Calificările lor profesionale ar trebui să fie comparate cu calificările profesionale solicitate în statul membru gazdă pe baza nivelurilor de calificare profesională prevăzute în Directiva 2005/36/CE. În cazul unor diferențe semnificative, autoritatea competentă ar trebui să poată impune măsuri compensatorii. Mecanismele de evaluare a cunoștințelor teoretice și a abilităților practice care ar putea fi cerute pentru accesul la profesie ca măsuri compensatorii trebuie să garanteze și să respecte principiile transparenței și imparțialității.
- (13) În absența armonizării condițiilor minime de formare pentru accesul la profesiile guvernate de sistemul general, statul membru gazdă ar trebui să aibă în continuare posibilitatea de a impune o măsură compensatorie. Orice astfel de măsură ar trebui să fie proporțională și să aibă în vedere în special cunoștințele, abilitățile și competențele dobândite de solicitant în decursul experienței sale profesionale sau prin învățarea pe tot parcursul vieții, validate în mod formal în acest scop de către un organism relevant. Decizia de impunere a unei măsuri compensatorii ar trebui justificată în mod adecvat pentru a-i permite solicitantului să înțeleagă mai bine situația sa și să solicite controlul jurisdicțional în fața instanțelor naționale în temeiul Directivei 2005/36/CE.
- (14) Revizuirea Directivei 2005/36/CE a demonstrat necesitatea de a clarifica și actualiza cu mai multă flexibilitate listele de activități industriale, comerciale și artisanale din anexa IV, păstrând, în același timp, un sistem de recunoaștere automată pentru activitățile respective pe baza experienței profesionale. Anexa IV se bazează în prezent pe Clasificarea internațională industrială tip a tuturor ramurilor de activitate economică (ISIC) din 1958 și nu mai reflectă structura actuală a activităților economice. Din 1958, clasificarea ISIC a fost revizuită de mai multe ori. Prin urmare, Comisia ar trebui să poată adapta anexa IV pentru a păstra intact sistemul de recunoaștere automată.
- (15) Dezvoltarea profesională continuă contribuie la siguranța și eficacitatea activităților profesioniștilor care beneficiază de recunoașterea automată a calificărilor lor profesionale. Este important să se încurajeze consolidarea în continuare a dezvoltării profesionale continue pentru profesiile respective. În special, statele membre ar trebui să încurajeze dezvoltarea profesională continuă pentru medici, medici specialiști, medici generaliști, asistenți medicali generaliști, dentiști, dentiști specialiști, medici veterinari, moașe, farmaciști și arhitecți. Măsurile luate de statele membre pentru a promova dezvoltarea profesională continuă pentru profesiile respective ar trebui să fie comunicate Comisiei, iar statele membre ar trebui să facă schimb de bune practici în acest domeniu. Dezvoltarea profesională continuă ar trebui să vizeze evoluțiile tehnicii, științei, reglementărilor și eticii și să motiveze profesioniștii să participe la programe de învățarea pe tot parcursul vieții relevante pentru profesia lor.
- (16) Sistemul de recunoaștere automată pe baza cerințelor minime armonizate de formare depinde de notificarea la timp de către statele membre a titlurilor de calificare noi sau modificate și de publicarea acestora de către Comisie. Altfel, titularii unor astfel de titluri de calificare nu au nicio garanție că pot beneficia de recunoaștere automată. Pentru a spori transparența și pentru a facilita examinarea noilor titluri notificate, statele membre ar trebui să furnizeze informații despre durata și conținutul programelor de formare, care trebuie să îndeplinească cerințele minime de formare prevăzute în Directiva 2005/36/CE.
- (17) Creditele din Sistemul european de credite transferabile (ECTS) se folosesc deja în marea majoritate a instituțiilor de învățământ superior din Uniune, iar utilizarea lor este din ce în ce mai frecventă și în cursurile care conduc la calificările necesare pentru exercitarea unei profesii reglementate. Prin urmare, este necesar să se introducă posibilitatea de a exprima durata unui program și în ECTS. Respectiva posibilitate nu ar trebui să afecteze celelalte cerințe pentru recunoașterea automată. Un credit ECTS corespunde unui număr de 25-30 de ore de studiu, în timp ce în mod normal sunt necesare 60 de credite pentru încheierea unui an universitar.

- (18) Pentru a asigura un nivel ridicat de sănătate publică și siguranță a pacienților în Uniune și pentru a moderniza Directiva 2005/36/CE, este necesar să se modifice criteriile utilizate pentru a defini formarea medicală de bază, astfel încât condițiile legate de numărul minim de ani și de ore să devină cumulative. Obiectivul acestei modificări este de a nu reduce cerințele de formare pentru educația medicală de bază.
- (19) Pentru îmbunătățirea mobilității medicilor specialiști care au obținut deja o calificare de medic specialist și au urmat ulterior o altă formare specializată, statele membre ar trebui să li se permită să acorde excepții de la unele părți ale formării dacă aceste elemente ale formării ulterioare au fost deja finalizate în cursul programului anterior de formare de medic specialist într-un stat membru. Statele membre ar trebui să poată acorda, în anumite limite, astfel de excepții pentru specialitățile medicale care fac obiectul sistemului de recunoaștere automată.
- (20) Profesia de asistent medical a evoluat în mod semnificativ în ultimele trei decenii: îngrijiri medicale la domiciliu, utilizarea unor terapii mai complexe și evoluția constantă a tehnologiilor presupun o capacitate pentru responsabilități mai importante pentru asistenții medicali. Formarea de asistent medical, a cărei organizare diferă în continuare în funcție de tradițiile naționale, ar trebui să ofere o asigurare mai solidă și direcționată într-o mai mare măsură spre rezultate că profesionistul a dobândit anumite cunoștințe și abilități în cursul formării și că este în măsură să aplice cel puțin anumite competențe pentru a desfășura activitățile relevante pentru profesie.
- (21) Pentru a pregăti moașele să facă față unor necesități de asistență medicală complexe în legătură cu activitățile lor, participanții la formări pentru moașe ar trebui să aibă un fond solid de educație generală înainte de a începe formarea pentru moașe. Prin urmare, condițiile de admitere la formarea pentru moașe ar trebui ridicate la 12 ani de învățământ general sau promovarea unui examen de nivel echivalent, exceptând profesioniștii care sunt deja calificați ca asistenți medicali generaliști. Formarea moașelor ar trebui să ofere asigurări mai solide că profesionistul a dobândit anumite cunoștințe și abilități necesare pentru desfășurarea activităților unei moașe la care se face referire în Directiva 2005/36/CE.
- (22) Pentru simplificarea sistemului de recunoaștere automată a specialităților medicale și de medicină dentară, aceste specialități ar trebui să fie reglementate de Directiva 2005/36/CE, în cazul în care sunt comune pentru cel puțin două cincimi dintre statele membre.
- (23) Un număr semnificativ de state membre au decis să permită accesul la toate activitățile din domeniul farmaciei și desfășurarea acestor activități pe baza recunoașterii calificărilor de farmacist obținute într-un alt stat membru de la data intrării în vigoare a Directivei 2005/36/CE. O astfel de recunoaștere a unei calificări profesionale obținute într-un alt stat membru nu ar trebui totuși să împiedice un stat membru să mențină norme nediscriminatorii privind orice distribuire geografică a farmaciilor pe teritoriul său, Directiva 2005/36/CE necoordonând normele în cauză. Cu toate acestea, orice derogare de la recunoașterea automată a calificărilor care este în continuare necesară pentru un stat membru nu ar trebui să mai excludă farmaciștii care sunt deja recunoscuți de statul membru care aplică derogarea și care au exercitat deja efectiv și legal profesia de farmacist pentru o anumită perioadă pe teritoriul statului membru respectiv.
- (24) Funcționarea sistemului de recunoaștere automată depinde de încrederea în condițiile de formare care stau la baza calificărilor profesioniștilor. Prin urmare, este important ca, pentru arhitecți, condițiile minime de formare să reflecte noile progrese înregistrate în educația în domeniul arhitecturii, în special în ceea ce privește necesitatea recunoscută de a completa formarea academică cu experiența profesională sub supravegherea unor arhitecți calificați. În același timp, condițiile minime de formare ar trebui să fie suficient de flexibile pentru a se evita limitarea nejustificată a capacității statelor membre de a-și organiza sistemele de educație.
- (25) Prin introducerea unor principii comune de formare, Directiva 2005/36/CE ar trebui să promoveze un caracter mai automat al recunoașterii calificărilor profesionale în cazul profesiilor care nu beneficiază în prezent de aceasta. Aceasta ar trebui să țină cont de competența statelor membre de a stabili calificările profesionale necesare pentru exercitarea profesiilor pe teritoriul lor, precum și conținutul și organizarea sistemelor lor de educație și de formare. Principiile comune de formare ar trebui să ia forma unor cadre comune de formare bazate pe un set comun de cunoștințe, abilități și competențe sau pe teste de formare comune. Ar trebui să fie posibil ca acele cadre comune de formare să acopere și specialități care nu beneficiază în prezent de dispozițiile privind recunoașterea automată în temeiul Directivei 2005/36/CE și care au legătură cu profesiile incluse la capitolul III din titlul III și care au activități specifice clar definite care le sunt rezervate. Cadrele comune de formare pentru astfel de specialități, în special pentru cele medicale, ar trebui să ofere un nivel ridicat de sănătate publică și de siguranță a pacienților. Calificările profesionale obținute în temeiul unor cadre comune de formare ar trebui să fie recunoscute automat de statele membre. Organizațiile profesionale reprezentative la nivelul Uniunii și, în anumite circumstanțe, organizațiile profesionale naționale sau autoritățile competente naționale ar trebui să aibă posibilitatea de a prezenta Comisiei sugestii pentru principiile comune de formare, pentru a permite o evaluare împreună cu coordonatorii naționali a posibilelor consecințe ale unor astfel de principii pentru sistemele naționale de educație și formare, precum și pentru normele naționale care reglementează accesul la profesiile reglementate.

- (26) Directiva 2005/36/CE prevede deja pentru profesioniști obligația de a deține competențele lingvistice necesare. Revizuirea aplicării acestei obligații a demonstrat necesitatea de a clarifica rolul autorităților competente și al angajatorilor în special în scopul de a asigura mai bine siguranța pacienților. Autoritățile competente ar trebui să fie în măsură să aplice controale lingvistice după recunoașterea calificărilor profesionale. Este important ca, în special pentru profesiile care au implicații pentru siguranța pacienților, controalele lingvistice în temeiul Directivei 2005/36/CE să fie aplicate înainte ca profesionistul să aibă acces la profesie în statul membru gazdă. Controalele lingvistice ar trebui, cu toate acestea, să fie rezonabile și necesare pentru profesiile în cauză și nu ar trebui să vizeze excluderea profesioniștilor din alte state membre de pe piața forței de muncă din statul membru gazdă. Pentru a respecta principiul proporționalității și cu scopul de a spori mobilitatea profesioniștilor din Uniune, controalele desfășurate de o autoritate competentă sau sub supravegherea unei autorități competente ar trebui să se limiteze la cunoașterea unei limbi oficiale a statului membru gazdă, sau a unei limbi administrative a statului membru gazdă, cu condiția ca aceasta să fie și o limbă oficială a Uniunii. Acest lucru nu ar trebui să împiedice statele membre gazdă să încurajeze profesioniștii să învețe o altă limbă ulterior, dacă este necesar pentru activitatea profesională care urmează să fie desfășurată. Angajatorii ar trebui, de asemenea, să joace în continuare un rol important în certificarea cunoștințelor lingvistice necesare pentru desfășurarea activităților profesionale la locurile lor de muncă.
- (27) Normele naționale privind accesul la profesiile reglementate nu ar trebui să constituie un obstacol în calea mobilității tinerilor absolvenți. Prin urmare, în cazul în care un absolvent urmează un stagiu profesional într-un alt stat membru, stagiul în cauză ar trebui să fie recunoscut atunci când absolventul depune o cerere pentru accesul la o profesie reglementată în statul membru de origine. Recunoașterea stagiului profesional finalizat într-un alt stat membru ar trebui să se facă pe baza unei descrieri clare în scris a obiectivelor de învățare și a sarcinilor atribuite, care trebuie stabilită de îndrumătorul stagiului din statul membru gazdă. Stagiile profesionale finalizate în țări terțe ar trebui să fie luate în considerare de statele membre atunci când analizează cererea de acces la o profesie reglementată.
- (28) Directiva 2005/36/CE prevede un sistem de puncte naționale de contact. Ca urmare a intrării în vigoare a Directivei 2006/123/CE și a înființării de ghișee unice în conformitate cu respectiva directivă, există riscul unei suprapunerii. Prin urmare, punctele de contact naționale înființate prin Directiva 2005/36/CE ar trebui să devină centre de asistență care ar trebui să-și concentreze activitățile pe oferirea de consultanță și asistență cetățenilor, inclusiv consultanță directă, pentru a se asigura că aplicarea zilnică a normelor pieței interne în cazuri individuale complexe ale cetățenilor este urmărită la nivel național. Dacă este necesar, centrele de asistență vor colabora cu autoritățile competente și centrele de asistență ale altor state membre. În ceea ce privește cardul profesional european, statele membre ar trebui să fie libere să decidă dacă centrele de asistență urmează să acționeze ca autorități competente în statul membru de origine sau să sprijine autoritatea competentă relevantă la gestionarea cererilor de carduri profesionale europene și la prelucrarea dosarului individual al solicitantului creat în IMI (dosar IMI). În contextul libertății de a presta servicii, dacă profesia în cauză nu este reglementată în statul membru de origine, centrele de asistență pot participa, de asemenea, la schimbul de informații preconizat pentru cooperarea administrativă.
- (29) Prezenta directivă contribuie la asigurarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății și a consumatorilor. Directiva 2005/36/CE prevede deja obligații detaliate pentru statele membre de a face schimb de informații. Obligațiile în cauză ar trebui consolidate. Pe viitor, statele membre ar trebui nu numai să reacționeze la cererile de informații, ci autoritățile lor competente ar trebui de asemenea să fie împuternicite, în limitele competențelor lor, să alerteze din proprie inițiativă autoritățile competente ale altor state membre cu privire la profesioniștii care nu mai sunt autorizați să își exercite profesia. Un mecanism de alertă specific este necesar pentru profesioniștii din domeniul medical în temeiul Directivei 2005/36/CE. Acesta ar trebui să se aplice și medicilor veterinari, precum și profesioniștilor care exercită activități legate de educația minorilor, inclusiv profesioniștilor care lucrează în domeniul îngrijirii copiilor și al educației copiilor de vârstă mică. Obligația de a trimite o alertă ar trebui să se aplice doar în cazul statelor membre în care profesiile respective sunt reglementate. Toate statele membre ar trebui să fie informate dacă un profesionist nu mai are dreptul, din cauza unei acțiuni disciplinare sau a unei condamnări penale, să exercite, chiar și temporar, activitățile profesionale într-un stat membru. Alerta ar trebui să cuprindă orice informații disponibile cu privire la perioada determinată sau nedeterminată pentru care se aplică restricția sau interdicția. Această alertă ar trebui să fie activată prin intermediul IMI, indiferent dacă profesionistul și-a exercitat oricare dintre drepturile în temeiul Directivei 2005/36/CE sau dacă a solicitat recunoașterea calificărilor sale profesionale prin eliberarea unui card profesional european sau prin orice altă metodă prevăzută în directiva respectivă. Procedura de alertă ar trebui să respecte dreptul Uniunii privind protecția datelor cu caracter personal și a drepturilor fundamentale. Procedura de alertă nu ar trebui să fie concepută astfel încât să înlocuiască sau să adapteze eventualele aranjamente între statele membre în materie de cooperare în domeniul justiției și afacerilor interne. Autoritățile competente în temeiul Directivei 2005/36/CE nu ar trebui să fie obligate să contribuie la o astfel de cooperare prin alertele prevăzute în temeiul directivei menționate.
- (30) Printre dificultățile majore cu care se confruntă un cetățean interesat să lucreze într-un alt stat membru se numără complexitatea și incertitudinea procedurilor administrative cărora trebuie să li se conformeze. Directiva 2006/123/CE obligă deja statele membre să asigure accesul facil la informații și să facă posibilă îndeplinirea procedurilor prin intermediul ghișeelor unice. Cetățenii care doresc recunoașterea calificărilor lor profesionale în temeiul Directivei 2005/36/CE pot deja să utilizeze ghișeele unice, în cazul în care intră sub incidența Directivei 2006/123/CE. Cu toate acestea, cei care se află în căutarea unui loc de muncă și personalul

medical nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2006/123/CE și informațiile disponibile rămân limitate. Este necesar, prin urmare, din punctul de vedere al utilizatorilor, să se stabilească informațiile respective și să se asigure disponibilitatea facilă a acestor informații. De asemenea, este important ca statele membre să își asume răspunderea nu numai la nivel național, ci să coopereze și între ele și cu Comisia pentru a se asigura că profesioniștii de pe întreg teritoriul Uniunii au acces cu ușurință la informații simplu de utilizat și multilingve și sunt în măsură să îndeplinească cu ușurință procedurile prin intermediul ghișeelor unice sau al autorităților competente relevante. Ar trebui să se pună la dispoziție linkuri prin intermediul altor site-uri internet, precum portalul Europa ta.

(31) În vederea completării sau a modificării anumitor elemente neesențiale ale Directivei 2005/36/CE, ar trebui să se delege Comisiei competența de a adopta acte legislative, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, în ceea ce privește actualizarea cunoștințelor și abilităților menționate la articolul 21 alineatul (6), actualizarea anexei I, actualizarea și clarificarea activităților enumerate în anexa IV, adaptările punctelor 5.1.1-5.1.4., 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 și 5.7.1 din anexa V, adaptarea perioadelor minime de formare pentru medicii specialiști și dentiștii specialiști, includerea de noi specialități medicale la punctul 5.1.3 din anexa V, modificările aduse listei prezentate la punctele 5.2.1, 5.3.1, 5.4.1, 5.5.1 și 5.6.1 din anexa V, includerea de noi specialități de medicină dentară la punctul 5.3.3 din anexa V, precizarea condițiilor de aplicare a cadrelor comune de formare și precizarea condițiilor de aplicare a testelor de formare comune. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(32) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a Directivei 2005/36/CE, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ⁽¹⁾.

(33) Datorită caracterului tehnic al actelor de punere în aplicare respective, ar trebui să se utilizeze procedura de examinare pentru adoptarea actelor de punere în aplicare privind introducerea cardurilor profesionale europene pentru anumite profesii, formatul cardului profesional european, prelucrarea cererilor scrise, traducerea care trebuie furnizate de solicitant în sprijinul oricărei cereri de emiteră a unui card profesional european, detaliile documentelor solicitate în temeiul

Directivei 2005/36/CE pentru depunerea unei cereri complete, procedurile pentru efectuarea și prelucrarea plăților pentru respectivul card, normele referitoare la modalitățile, situațiile și documentele în cazul cărora autoritățile competente pot solicita copii certificate pentru profesia respectivă, specificațiile tehnice și măsurile necesare pentru a asigura integritatea, confidențialitatea și acuratețea informațiilor conținute în cardul profesional european și în dosarul IMI, condițiile și procedurile pentru emiterea unui card profesional european, normele privind condițiile de acces la dosarul IMI, mijloacele tehnice și procedurile pentru verificarea autenticității și valabilității unui card profesional european și aplicarea mecanismului de alertă.

(34) Comisia ar trebui, prin intermediul actelor de punere în aplicare și, date fiind caracteristicile lor specifice, fără să aplice Regulamentul (UE) nr. 182/2011, să respingă o actualizare solicitată a anexei I dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute în Directiva 2005/36/CE, să solicite statului membru relevant să nu aplice derogarea referitoare la alegerea între perioada de adaptare și probele de aptitudine atunci când această derogare este inadecvată sau contravine dreptului Uniunii, să respingă modificările solicitate pentru punctele 5.1.1-5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 sau 5.7.1 din anexa V dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute în Directiva 2005/36/CE, să enumere calificările profesionale naționale și titlurile profesionale naționale care beneficiază de recunoaștere automată în temeiul cadrului comun de formare, să enumere statele membre în care urmează să fie organizate teste comune de formare, frecvența în cursul unui an calendaristic și alte aranjamente necesare pentru organizarea de teste comune de formare și să permită statului membru în cauză să aplice derogări de la dispozițiile relevante ale Directivei 2005/36/CE pentru o perioadă limitată de timp.

(35) Ca urmare a experienței pozitive în ceea ce privește evaluările reciproce în temeiul Directivei 2006/123/CE, ar trebui să se includă un sistem similar de evaluare în Directiva 2005/36/CE. Statele membre ar trebui să notifice profesiile pe care le reglementează și motivele pentru care o fac și să analizeze constatările lor în comun. Un astfel de sistem ar contribui la o mai mare transparență pe piața serviciilor profesionale.

(36) Comisia ar trebui să evalueze, în timp util, regimul de recunoaștere aplicabil titlurilor de calificare de asistent medical generalist emise în România. O astfel de evaluare ar trebui să se bazeze pe rezultatele unui program special de revalorizare pe care România ar trebui să îl realizeze în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative interne și pentru care ar trebui să coopereze cu alte state membre și cu Comisia. Un astfel de program special de revalorizare ar trebui să aibă ca scop oferirea posibilității pentru participanții la program de a își revaloriza calificarea profesională pentru a îndeplini toate cerințele minime de formare stabilite în Directiva 2005/36/CE.

⁽¹⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

- (37) Având în vedere că obiectivele prezentei directive, și anume raționalizarea, simplificarea și îmbunătățirea normelor de recunoaștere a calificărilor profesionale, nu pot fi realizate într-o măsură suficientă de statele membre, deoarece ar duce inevitabil la cerințe și regimuri procedurale divergente, sporind complexitatea normativă și generând obstacole nejustificate în calea mobilității profesioniștilor, dar, din motive de coerență, transparență și compatibilitate, pot fi mai bine realizate la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (38) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative⁽¹⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile echivalente din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (39) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date⁽²⁾ și a emis un aviz la 8 martie 2012⁽³⁾.
- (40) Prin urmare, Directiva 2005/36/CE și Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 ar trebui modificate în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2005/36/CE

Directiva 2005/36/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următorul paragraf:

„Prezenta directivă stabilește, de asemenea, norme referitoare la accesul parțial la o profesie reglementată și recunoașterea stagiilor profesionale desfășurate într-un alt stat membru.”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Prezenta directivă se aplică, de asemenea, tuturor resortisanților unui stat membru care au urmat un stagiul profesional în afara statului membru de origine.”;

(b) se adaugă un alineat cu următorul text:

„(4) Prezenta directivă nu se aplică notarilor numiți printr-un act oficial al autorităților publice.”

3. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) literele (f) și (h) se înlocuiesc cu următorul text:

„(f) «experiență profesională»: exercitarea efectivă și legală cu normă întreagă sau echivalent parțial a respectivei profesii într-un stat membru;

(h) «probă de aptitudini»: un test referitor la cunoștințele, abilitățile și competențele profesionale ale solicitantului, efectuat sau recunoscut de autoritățile competente din statul membru gazdă în scopul evaluării aptitudinii solicitantului de a exercita profesia reglementată în acel stat membru.

Pentru a permite organizarea acestei probe, autoritățile competente întocmesc o listă de discipline care, pe baza unei comparații între educația și formarea impuse în statul membru gazdă și cele pe care le-a urmat solicitantul, nu sunt atestate de diploma sau de alte titluri de calificare pe care le posedă solicitantul.

Proba de aptitudini trebuie să țină seama de faptul că solicitantul este un profesionist calificat în statul membru de origine sau de proveniență. Aceasta privește discipline selectate dintre cele cuprinse în listă și a

⁽¹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

⁽²⁾ JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

⁽³⁾ JO C 137, 12.5.2012, p. 1.

căror cunoaștere este esențială pentru exercitarea profesiei în cauză în statul membru gazdă. Proba poate viza totodată și cunoașterea normelor deontologice care se aplică activităților respective în statul membru gazdă.

învățământul superior utilizate în Spațiul european al învățământului superior.”;

- (b) la alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

Modalitățile detaliate de organizare a probei de aptitudini, precum și statutul de care beneficiază, în statul membru gazdă, solicitantul care dorește să se pregătească pentru proba de aptitudini în acel stat membru se stabilesc de către autoritățile competente ale respectivului stat membru;”;

„De fiecare dată când un stat membru recunoaște o asociație sau o organizație menționată la primul paragraf, acesta informează Comisia. Comisia verifică dacă asociația sau organizația în cauză îndeplinește condițiile prevăzute la al doilea paragraf. Pentru a ține seama în mod adecvat de evoluția reglementărilor din statele membre, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c pentru actualizarea anexei I, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la al doilea paragraf.

- (ii) se adaugă următoarele litere:

„(j) «stagiul profesional»: fără a aduce atingere articolului 46 alineatul (4), o perioadă de practică profesională realizată sub supraveghere, dacă aceasta constituie o condiție de acces la o profesie reglementată, care poate avea loc în cursul sau după finalizarea unui ciclu de învățământ cu obținerea unei diplome;

În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la al doilea paragraf, Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a respinge actualizarea solicitată a anexei I.”

4. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

(k) «card profesional european»: un certificat electronic care atestă fie faptul că profesionistul a îndeplinit toate condițiile necesare pentru a presta temporar și ocazional servicii într-un stat membru gazdă, fie recunoașterea calificărilor profesionale pentru stabilirea într-un stat membru gazdă;

„(1) Recunoașterea calificărilor profesionale de către statul membru gazdă permite beneficiarilor să aibă acces, în respectivul stat membru, la aceeași profesie ca cea pentru care sunt calificați în statul membru de origine și să o exercite în statul membru gazdă în aceleași condiții ca și resortisanții acestuia.”;

(l) «învățare pe tot parcursul vieții»: toate formele de învățământ general, educație și formare profesională, educație non-formală și învățare informală urmate pe tot parcursul vieții, având ca rezultat o îmbunătățire a cunoștințelor, abilităților și competențelor, care pot include etica profesională;

- (b) se adaugă un alineat cu următorul text:

„(3) Prin derogare de la alineatul (1), accesul parțial la o profesie în statul membru gazdă se acordă în condițiile prevăzute la articolul 4f.”

(m) «motive imperative de interes general»: motive recunoscute ca atare în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene;

5. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 4a

Cardul profesional european

(n) «Sistemul european de credite transferabile sau creditele ECTS»: sistemul de credite pentru

(1) Statele membre eliberează titularilor unei calificări profesionale un card profesional european la cererea acestora și cu condiția adoptării de către Comisie a actelor de punere în aplicare relevante prevăzute la alineatul (7).

(2) Atunci când pentru o anumită profesie a fost introdus un card profesional european prin actele de punere în aplicare relevante adoptate în conformitate cu alineatul (7), titularul unei calificări profesionale vizate poate alege să solicite un astfel de card sau să aplice procedurile prevăzute la titlurile II și III.

(3) Statele membre se asigură că titularul unui card profesional european beneficiază de toate drepturile conferite de articolele 4b - 4e.

(4) Dacă titularul unei calificări profesionale intenționează să presteze, în temeiul titlului II, alte servicii decât cele reglementate de articolul 7 alineatul (4), autoritatea competentă a statului membru de origine emite cardul profesional european în conformitate cu articolele 4b și 4c. Dacă este cazul, cardul profesional european constituie declarația prevăzută la articolul 7.

(5) Dacă titularul unei calificări profesionale intenționează să se stabilească într-un alt stat membru în temeiul capitolelor I - IIIa de la titlul III sau să presteze servicii în temeiul articolului 7 alineatul (4), autoritatea competentă din statul membru de origine realizează toate etapele pregătitoare în legătură cu dosarul individual al solicitantului creat în Sistemul de informare al pieței interne (IMI) (dosarul IMI) în conformitate cu articolele 4b și 4d. Autoritatea competentă din statul membru gazdă emite cardul profesional european în conformitate cu articolele 4b și 4d.

În scopul stabilirii, emiterea unui card profesional european nu conferă dreptul automat de a practica o anumită profesie atunci când există cerințe de înregistrare sau alte proceduri de control deja instituite în statul membru gazdă înainte de introducerea cardului profesional european pentru profesia respectivă.

(6) Statele membre desemnează autoritățile competente pentru gestionarea dosarelor IMI și emiterea de carduri profesionale europene. Autoritățile respective asigură prelucrarea imparțială, obiectivă și la timp a cererilor de carduri profesionale europene. Centrele de asistență menționate la articolul 57b pot și ele să acționeze în calitate de autorități competente. Statele membre se asigură că autoritățile competente și centrele de asistență informează cetățenii, inclusiv solicitanții potențiali, cu privire la funcționarea și valoarea adăugată a unui card profesional european pentru profesiile pentru care acesta este disponibil.

(7) Comisia adoptă, prin intermediul actelor de punere în aplicare, măsurile necesare pentru a asigura punerea

uniformă în aplicare a dispozițiilor privind cardurile profesionale europene pentru profesiile care îndeplinesc condițiile prevăzute la al doilea paragraf de la prezentul alineat, inclusiv măsurile privind formatul cardului profesional european, prelucrarea cererilor scrise, traducerile care trebuie furnizate de solicitant în sprijinul oricărei solicitări de card profesional european, detaliile documentelor solicitate în temeiul articolului 7 alineatul (2) sau al anexei VII pentru depunerea unei cereri complete și procedurile pentru efectuarea și prelucrarea plăților pentru un card profesional european, luând în considerare particularitățile profesiei în cauză. Comisia specifică, de asemenea, prin intermediul actelor de punere în aplicare, modalitățile în care, situațiile în care și documentele pentru care autoritățile competente pot solicita copii certificate în conformitate cu articolul 4b alineatul (3) al doilea paragraf, articolul 4d alineatul (2) și articolul 4d alineatul (3) pentru profesia în cauză.

Introducerea unui card profesional european pentru o anumită profesie prin adoptarea actelor de punere în aplicare relevante menționate la primul paragraf face obiectul următoarelor condiții cumulative:

- (a) să existe o mobilitate semnificativă sau potențial pentru o mobilitate semnificativă în profesia în cauză;
- (b) părțile interesante relevante să-și fi exprimat un interes suficient în acest sens;
- (c) profesia sau educația și formarea destinate exercitării profesiei sunt reglementate într-un număr semnificativ de state membre.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 58 alineatul (2).

(8) Orice tarif care poate fi impus solicitanților în legătură cu procedurile administrative de eliberare a unui card profesional european este rezonabil, proporțional și corespunzător cu costurile suportate de statele membre de origine și gazdă și nu acționează ca un factor de descurajare a solicitării unui card profesional european.

Articolul 4b

Cererea pentru un card profesional european și crearea unui dosar IMI

(1) Statul membru de origine permite titularului unei calificări profesionale să solicite un card profesional

europene printr-un instrument online, pus la dispoziție de Comisie, care creează automat un dosar IMI pentru solicitantul respectiv. În cazul în care un stat membru de origine permite depunerea cererilor și în scris, acesta ia toate măsurile necesare pentru crearea dosarului IMI, transmiterea oricăror informații către solicitant și emiterea cardului profesional european.

(2) Cererile se însoțesc cu documentele necesare în temeiul actelor de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 4a alineatul (7).

(3) În termen de o săptămână de la primirea cererii, autoritatea competentă a statului membru de origine confirmă primirea cererii și informează solicitantul cu privire la lipsa oricărui document.

Dacă este cazul, autoritatea competentă din statul membru de origine emite orice certificat justificator necesar în temeiul prezentei directive. Autoritatea competentă a statului membru de origine verifică dacă solicitantul este stabilit legal în statul membru de origine și dacă toate documentele necesare care au fost emise în statul membru de origine sunt valabile și autentice. În caz de îndoeli justificate în mod temeinic, autoritatea competentă a statului membru de origine consultă organismul relevant și poate cere solicitantului copii certificate ale documentelor. În cazul cererilor ulterioare depuse de același solicitant, autoritățile competente ale statului membru de origine și ale statului membru gazdă nu pot solicita reddepunerea unor documente care sunt deja incluse în dosarul IMI și care sunt încă valabile.

(4) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor de punere în aplicare, specificațiile tehnice, măsurile necesare pentru a asigura integritatea, confidențialitatea și acuratețea informațiilor conținute în cardul profesional european și în dosarul IMI, precum și condițiile și procedurile pentru emiterea unui card profesional european titularului acestuia, inclusiv posibilitatea de a-l descărca de pe internet sau de a transmite actualizări pentru dosarul IMI. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 58 alineatul (2).

Articolul 4c

Cardul profesional european pentru prestarea temporară și ocazională de servicii, altele decât cele prevăzute la articolul 7 alineatul (4)

(1) Autoritatea competentă a statului membru de origine verifică cererea și documentele justificative din dosarul IMI și emite cardul profesional european pentru prestarea temporară și ocazională de servicii, altele decât cele prevăzute la articolul 7 alineatul (4), în termen de trei

săptămâni. Termenul începe să curgă de la primirea documentelor lipsă menționate la articolul 4b alineatul (3) primul paragraf sau, dacă nu sunt solicitate documente suplimentare, de la expirarea termenului de o săptămână menționat la respectivul paragraf. Aceasta transmite apoi imediat cardul profesional european către autoritatea competentă din fiecare stat membru gazdă vizat și informează solicitantul în consecință. Statul membru gazdă nu poate solicita o nouă declarație în temeiul articolului 7 pentru următoarele 18 luni.

(2) Decizia autorității competente din statul membru de origine sau absența unei decizii în termenul de trei săptămâni menționat la alineatul (1) se supune căilor de atac în temeiul dreptului intern.

(3) Dacă dorește să presteze servicii în alte state membre decât cele menționate inițial în cererea prevăzută la alineatul (1), un titular de card profesional european poate solicita o astfel de extindere. Dacă dorește să continue să presteze servicii după perioada de 18 luni menționată la alineatul (1), titularul informează autoritatea competentă în acest sens. În ambele cazuri, titularul furnizează, de asemenea, orice informație privind schimbările substanțiale intervenite în situația înregistrată în dosarul IMI care poate fi solicitată de autoritatea competentă din statul membru de origine în conformitate cu actele de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 4a alineatul (7). Autoritatea competentă din statul membru de origine transmite cardul profesional european actualizat către statele membre gazdă în cauză.

(4) Cardul profesional european este valabil pe întreg teritoriul tuturor statelor membre gazdă în cauză atât timp cât titularul său își păstrează dreptul de practică pe baza documentelor și a informațiilor cuprinse în dosarul IMI.

Articolul 4d

Cardul profesional european pentru stabilire și pentru prestarea temporară și ocazională de servicii în temeiul articolului 7 alineatul (4)

(1) Autoritatea competentă a statului membru de origine verifică, în termen de o lună, autenticitatea și valabilitatea documentelor justificative din dosarul IMI în vederea eliberării unui card profesional european pentru stabilire sau pentru prestarea temporară și ocazională de servicii în temeiul articolului 7 alineatul (4). Termenul începe să curgă de la primirea documentelor lipsă menționate la articolul 4b alineatul (3) primul paragraf sau, dacă nu sunt solicitate documente suplimentare, de la expirarea termenului de o săptămână menționat la respectivul paragraf. Aceasta transmite apoi imediat

cererea autorității competente a statului membru gazdă. Statul membru de origine informează solicitantul despre situația cererii sale în momentul în care transmite cererea statului membru gazdă.

(2) În cazurile prevăzute la articolele 16, 21, 49a și 49b, un stat membru gazdă decide dacă eliberează un card profesional european în temeiul alineatului (1) în termen de o lună de la primirea solicitării transmise de statul membru de origine. În cazul unor îndoieli justificate în mod temeinic, statul membru gazdă poate solicita statului membru de origine informații suplimentare sau transmiterea unei copii certificate a unui document, pe care acesta din urmă le transmite cel târziu în două săptămâni de la transmiterea solicitării. Sub rezerva alineatului (5) al doilea paragraf, termenul de o lună se aplică în pofida oricărei astfel de solicitări.

(3) În cazurile prevăzute la articolul 7 alineatul (4) și la articolul 14, un stat membru gazdă decide dacă eliberează cardul profesional european sau dacă supune titularul unei calificări profesionale unor măsuri compensatorii în termen de două luni de la primirea solicitării transmise de către statul membru de origine. În cazul unor îndoieli justificate în mod temeinic, statul membru gazdă poate solicita statului membru de origine informații suplimentare sau transmiterea unei copii certificate a unui document, pe care acesta din urmă le transmite cel târziu în două săptămâni de la transmiterea solicitării. Sub rezerva alineatului (5) al doilea paragraf, termenul de două luni se aplică în pofida oricărei astfel de solicitări.

(4) În cazul în care statul membru gazdă nu primește informațiile necesare pe care le poate solicita în conformitate cu prezenta directivă pentru a lua o decizie cu privire la emiterea cardului profesional european fie din partea statului membru de origine, fie din partea solicitantului, statul membru gazdă poate refuza să emită cardul. Refuzul se justifică în mod corespunzător.

(5) În cazul în care statul membru gazdă nu adoptă o decizie în termenele prevăzute la alineatele (2) și (3) de la prezentul articol sau nu organizează o probă de aptitudini așa cum se prevede la articolul 7 alineatul (4) cardul profesional european se consideră a fi emis și este transmis în mod automat, prin intermediul IMI, titularului unei calificări profesionale.

Statul membru gazdă are posibilitatea de a prelungi cu două săptămâni termenele prevăzute la alineatele (2) și (3) pentru emiterea automată a cardului profesional european. Statul membru gazdă explică motivele prelungirii și informează solicitantul în consecință. O

astfel de prelungire poate fi repetată o singură dată și numai dacă este strict necesar, mai ales din motive ce țin de sănătatea publică sau de siguranța beneficiarilor serviciului.

(6) Acțiunile întreprinse de către statul membru de origine în conformitate cu alineatul (1) înlocuiesc orice cerere de recunoaștere a calificărilor profesionale în temeiul dreptului intern al statului membru gazdă.

(7) Deciziile statului membru de origine și ale statului membru gazdă adoptate în temeiul alineatelor (1) - (5) sau absența deciziei din partea statului membru de origine sunt supuse căilor de atac în temeiul dreptului intern al statului membru în cauză.

Articolul 4e

Prelucrarea și accesul la datele privind cardul profesional european

(1) Fără a aduce atingere prezumției de nevinovăție, autoritățile competente din statele membre de origine și gazdă actualizează prompt dosarul IMI corespunzător cu informații referitoare la acțiuni disciplinare sau sancțiuni penale relative la o interdicție sau restricție și care pot avea consecințe asupra desfășurării activităților de către titularul unui card profesional european în temeiul prezentei directive. În acest sens, acestea respectă normele privind protecția datelor cu caracter personal din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (*), precum și din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice)**). Aceste actualizări includ ștergerea de informații care nu mai sunt necesare. Titularul cardului profesional european și autoritățile competente ce au acces la dosarul IMI corespunzător sunt informați imediat cu privire la orice actualizări. Această obligație nu aduce atingere obligațiilor de alertă pentru statele membre în temeiul articolului 56a.

(2) Conținutul informațiilor actualizate menționate la alineatul (1) se limitează la următoarele aspecte:

(a) identitatea profesionistului;

(b) profesia în cauză;

(c) informații cu privire la autoritatea sau instanța națională care a adoptat hotărârea privind restricția sau interdicția;

(d) sfera de aplicare a restricției sau interdicției; și

(e) perioada în care se aplică restricția sau interdicția.

(3) Accesul la informațiile din dosarul IMI se limitează la autoritățile competente ale statului membru de origine și ale statului membru gazdă, în conformitate cu Directiva 95/46/CE. Autoritățile competente informează titularul cardului profesional european cu privire la conținutul dosarului IMI la solicitarea titularului.

(4) Informațiile incluse în cardul profesional european se limitează la informațiile necesare pentru certificarea dreptului titularului de a exercita profesia pentru care a fost eliberat, și anume prenumele, numele, data și locul nașterii, profesia, calificările titularului și regimul aplicabil, autoritățile competente implicate, numărul de card, elementele de securitate și referința unui act valabil de identitate. Informațiile privind experiența profesională acumulată sau măsurile compensatorii absolvite de titularul cardului profesional european se includ în dosarul IMI.

(5) Datele cu caracter personal incluse în dosarul IMI pot fi prelucrate atât timp cât este necesar pentru procedura de recunoaștere în sine și ca dovadă a recunoașterii sau a transmiterii declarației solicitate la articolul 7. Statele membre asigură titularului unui card profesional european dreptul de a cere în orice moment și fără costuri care să incumbe respectivului titular rectificarea datelor incorecte sau incomplete sau ștergerea și blocarea dosarului IMI respectiv. Titularul este informat cu privire la acest drept la momentul emiterii cardului profesional european și i se readuce la cunoștință la fiecare doi ani. Această readucere la cunoștință se face automat prin intermediul IMI dacă solicitarea inițială pentru cardul profesional european a fost făcută online.

În cazul unei solicitări de ștergere a unui dosar IMI aferent unui card profesional european emis în scopul stabilirii sau al prestării temporare și ocazionale de servicii în temeiul articolului 7 alineatul (4), autoritățile competente ale statului membru gazdă în cauză eliberează titularului de calificări profesionale un titlu care atestă recunoașterea calificărilor sale profesionale.

(6) În legătură cu prelucrarea datelor personale din cardul profesional european și din toate dosarele IMI,

autoritățile competente relevante ale statelor membre se consideră operatori în sensul articolului 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE. În legătură cu responsabilitățile sale în temeiul alineatelor (1) - (4) de la prezentul articol și cu prelucrarea datelor personale pe care le implică acestea, Comisia se consideră operator în sensul articolului 2 litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (***)

(7) Fără a se aduce atingere alineatului (3), statele membre gazdă asigură posibilitatea angajatorilor, clienților, pacienților, autorităților publice și altor părți interesate de a verifica autenticitatea și valabilitatea unui card profesional european prezentat lor de către titularul cardului.

Comisia stabilește, prin intermediul actelor de punere în aplicare, norme privind accesul la dosarul IMI, precum și mijloacele tehnice și procedurile de verificare menționate la primul paragraf. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 58 alineatul (2).

Articolul 4f

Accesul parțial

(1) Autoritatea competentă a statului membru gazdă acordă acces parțial, de la caz la caz, la o activitate profesională pe teritoriul său, doar dacă sunt întrunite toate condițiile următoare:

(a) profesionistul este calificat pe deplin pentru a exercita în statul membru de origine activitatea profesională pentru care solicită accesul parțial în statul membru gazdă;

(b) diferențele ca atare dintre activitatea profesională exercitată legal în statul membru de origine și profesia reglementată în statul membru gazdă sunt atât de mari încât aplicarea de măsuri de compensare ar însemna să se ceară solicitantului să urmeze întregul program de educație și formare cerut în statul membru gazdă pentru a avea acces deplin la profesia reglementată în statul membru gazdă;

(c) activitatea profesională poate fi separată în mod obiectiv de alte activități care intră în cadrul profesiei reglementate în statul membru gazdă.

În sensul literei (c) autoritatea competentă a statului membru gazdă ia în considerare situația în care activitatea profesională poate fi întreprinsă în mod autonom în statul membru de origine.

(2) Accesul parțial poate fi respins dacă un astfel de refuz se justifică prin motive imperative de interes general, este necesară pentru a asigura atingerea obiectivului urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.

(3) Cererile în vederea stabilirii într-un stat membru gazdă se examinează în conformitate cu capitolele I și IV din titlul III.

(4) Cererile în vederea prestării temporare și ocazionale de servicii în statul membru gazdă privind activități profesionale care au implicații în materie de sănătate sau de siguranță publică se examinează în conformitate cu titlul II.

(5) Prin derogare de la articolul 7 alineatul (4) al șaselea paragraf și de la articolul 52 alineatul (1), după ce se acordă accesul parțial, activitatea profesională se exercită în temeiul titlului profesional al statului membru de origine. Statul membru gazdă poate impune utilizarea respectivului titlu profesional în limbile sale. Profesiionistii cărora li s-a acordat acces parțial indică în mod clar beneficiarilor serviciilor domeniul activităților lor profesionale.

(6) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică profesioniștilor ce beneficiază de recunoașterea automată a calificărilor lor profesionale în temeiul capitolelor II, III și IIIa de la titlul III.

(*) JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

(**) JO L 201, 31.7.2002, p. 37.

(***) JO L 8, 12.1.2001, p. 1.”

6. La articolul 5 alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) în cazul deplasării prestatorului de servicii, dacă a exercitat profesia respectivă într-unul sau mai multe state membre pe o perioadă de cel puțin un an în decursul ultimilor zece ani anteriori prestării de servicii, atunci când profesia nu este reglementată în statul membru de stabilire. Condiția de exercitare

timp de un an a profesiei nu se aplică în cazul în care profesia sau educația și formarea care conduc la exercitarea profesiei sunt reglementate.”

7. Articolul 7 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) literele (d) și (e) se înlocuiesc cu următorul text:

„(d) în ceea ce privește cazurile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (b), dovada, prin orice mijloace, că prestatorul de servicii a exercitat activitatea în cauză pe o perioadă de cel puțin un an în decursul ultimilor zece ani;

(e) în ceea ce privește profesiile din domeniul securității, al sănătății și profesiile legate de educația minorilor, inclusiv îngrijirea copiilor și educația copiilor de vârstă mică, în cazul în care statul membru solicită acest lucru resortisanților săi, o atestare a inexistenței unor suspendări temporare sau definitive de la exercitarea profesiei sau a unor condamnări penale;”

(ii) se adaugă următoarele litere:

„(f) în cazul profesiilor care au implicații pentru siguranța pacienților, o declarație privind cunoașterea limbii necesară pentru practicarea profesiei în statul membru gazdă;

(g) în cazul profesiilor care vizează activitățile prevăzute la articolul 16 și care au fost notificate de un stat membru în conformitate cu articolul 59 alineatul (2), un certificat privind natura și durata activității, emis de autoritatea sau organismul competent al statului membru în care este stabilit prestatorul de servicii”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) Prezentarea unei declarații obligatorii de către prestatorul de servicii în conformitate cu alineatul (1) dă dreptul prestatorului de servicii respectiv de a avea acces la activitatea de servicii sau de a exercita activitatea respectivă pe întreg teritoriul statului membru în cauză. Un stat membru poate solicita informațiile suplimentare enumerate la alineatul (2) privind calificările profesionale ale prestatorului de servicii dacă:

- (a) profesia este reglementată în mod diferit în anumite părți ale teritoriului statului membru respectiv;
- (b) respectivele reglementări sunt aplicabile și tuturor resortisanților statului membru în cauză;
- (c) diferențele de reglementare sunt justificate de motive imperative de interes general referitoare la sănătatea publică sau siguranța beneficiarilor serviciului; și
- (d) statul membru nu dispune de alte mijloace de a obține astfel de informații.”;
- (c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Pentru prima prestare de servicii, în cazul profesiilor reglementate care au implicații în materie de sănătate sau de siguranță publică și care nu beneficiază de o recunoaștere automată în temeiul capitolului II, III sau IIIa de la titlul III, autoritatea competentă din statul membru gazdă poate realiza o verificare a calificărilor profesionale ale prestatorului de servicii înainte de prima prestare de servicii. O astfel de verificare prealabilă este posibilă numai în cazul în care obiectivul său este să evite daunele grave pentru sănătatea sau siguranța beneficiarului serviciului, ca urmare a lipsei de calificare profesională a prestatorului de servicii și cu condiția ca verificarea să nu depășească ceea ce este necesar în acest scop.

În termen de cel mult o lună de la data primirii declarației și a documentelor însoțitoare, prevăzute la alineatele (1) și (2), autoritatea competentă informează prestatorul de servicii cu privire la decizia sa:

- (a) de a nu îi verifica calificările profesionale
- (b) după verificarea calificărilor sale profesionale:
- (i) de a-i solicita prestatorului de servicii să promoveze o probă de aptitudini; sau
- (ii) de a-i permite să presteze serviciile respective.

În cazul întâmpinării unor dificultăți care ar putea conduce la o întârziere în luarea unei decizii în temeiul celui de al doilea paragraf, autoritatea

competentă notifică prestatorul de servicii, în același termen, cu privire la motivele întârzierii. Dificultatea se rezolvă în termen de o lună de la notificare și decizia se finalizează în termen de două luni de la rezolvarea dificultății.

În cazul unei diferențe importante între calificările profesionale ale prestatorului de servicii și formarea impusă în statul membru gazdă, în măsura în care această diferență este de natură să afecteze în mod negativ sănătatea sau siguranța publică și nu poate fi compensată de experiența profesională a prestatorului de servicii sau de cunoștințele, abilitățile și competențele dobândite prin învățarea pe tot parcursul vieții, validată în mod formal în acest scop de un organism relevant, statul membru gazdă oferă prestatorului de servicii respectiv posibilitatea de a demonstra, printr-o probă de aptitudini, astfel cum este menționat la litera (b) al doilea paragraf, că a dobândit cunoștințele, abilitățile și competențele care-i lipseau. Statul membru gazdă ia o decizie pe această bază dacă să permită furnizarea serviciului. În orice caz, prestarea serviciilor trebuie să fie posibilă în termen de o lună de la data deciziei adoptate în conformitate cu al doilea paragraf.

În lipsa unei reacții din partea autorității competente în termenele stabilite la al doilea și al treilea paragraf, serviciul poate fi prestat.

În cazul în care calificările profesionale au fost verificate în temeiul prezentului paragraf, serviciile sunt prestate cu titlul profesional din statul membru gazdă.”

8. La articolul 8, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente din statul membru gazdă pot solicita autorităților competente din statul membru de stabilire, în cazul unor îndoieli justificate, să furnizeze orice informație relevantă pentru legalitatea stabilirii și buna conduită a prestatorului de servicii, precum și absența unor sancțiuni disciplinare sau penale cu caracter profesional. În cazul în care decid să verifice calificările profesionale ale prestatorului de servicii, autoritățile competente din statul membru gazdă pot solicita autorităților competente din statul membru de stabilire informații privind cursurile de formare absolvite de prestator în măsura necesară pentru evaluarea diferențelor semnificative care pot avea efecte negative asupra sănătății sau siguranței publice. Autoritățile competente din statul membru de stabilire comunică aceste informații în conformitate cu articolul 56. În cazul profesiilor nereglementate în statul membru de origine, centrele de asistență prevăzute la articolul 57b pot, de asemenea, furniza astfel de informații.”

9. Articolul 11 se modifică după cum urmează:

(a) primul paragraf se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul articolului 13 și articolului 14 alineatul (6), calificările profesionale se grupează în funcție de următoarele niveluri:”;

(ii) la litera (c), punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„(ii) educația și formarea reglementate sau, în cazul profesiilor reglementate, formarea profesională cu o structură specială, cu competențe care depășesc ceea ce se asigură la nivelul b, echivalente cu nivelul de formare prevăzut la punctul (i), în cazul în care o astfel de formare conferă un standard profesional comparabil și pregătește persoana formată pentru un nivel comparabil de responsabilități și funcții, cu condiția ca diploma să fie însoțită de un certificat din partea statului membru de origine;”;

(iii) literele (d) și (e) se înlocuiesc cu următorul text:

„(d) diplomă care atestă că titularul a încheiat cu succes o formare la nivel de învățământ post-secundar cu o durată de cel puțin trei ani și cel mult patru ani sau cu o durată echivalentă cu frecvență parțială, care poate fi exprimată în plus printr-un număr echivalent de credite ECTS, în cadrul unei universități sau al unei instituții de învățământ superior sau în cadrul altei instituții de nivel echivalent, precum și, după caz, încheierea cu succes a formării profesionale necesare în plus față de ciclul de studii post-secundare;

(e) diplomă care atestă că titularul a absolvit un ciclu de studii post-secundare cu o durată de cel puțin patru ani sau cu o durată echivalentă cu frecvență parțială, care poate fi exprimată în plus printr-un număr echivalent de credite ECTS în cadrul unei universități sau al unei instituții de învățământ superior sau în cadrul altei instituții de nivel echivalent și, după caz, că a absolvit formarea profesională necesară în plus față de respectivul ciclu de studii post-secundare.”

(b) al doilea paragraf se elimină.

10. La articolul 12, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Se consideră titlu de calificare menționat la articolul 11, inclusiv în ceea ce privește nivelul în cauză, orice titlu de calificare sau ansamblu de titluri de calificare care a fost eliberat de o autoritate competentă a unui stat membru, care atestă absolvirea unei formări în cadrul Uniunii, cu frecvență integrală sau parțială, în cadrul sau în afara programelor formale, recunoscută de respectivul stat membru ca având un nivel echivalent și care conferă titularului aceleași drepturi de acces la o profesie sau de exercitare a acesteia sau care pregătește pentru exercitarea respectivei profesii.”

11. Articolul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 13

Condiții de recunoaștere

(1) Atunci când, într-un stat membru gazdă, accesul la o profesie reglementată sau exercitarea acesteia este condiționată de deținerea unor calificări profesionale determinate, autoritatea competentă a respectivului stat membru acordă solicitanților accesul la respectiva profesie și dreptul de exercitare a acesteia, în aceleași condiții ca cele pentru resortisanții săi, dacă aceștia dețin un atestat de competență sau titlul de calificare menționat la articolul 11, prevăzut de un alt stat membru pentru a avea acces la aceeași profesie sau pentru a o exercita pe teritoriul său.

Atestatele de competență sau titlurile de calificare se eliberează de o autoritate competentă dintr-un stat membru, desemnată în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale respectivului stat membru.

(2) Accesul la profesie și exercitarea acesteia, astfel cum se precizează la alineatul (1) se acordă, de asemenea, solicitanților care au exercitat profesia respectivă cu normă întreagă timp de un an sau durată globală echivalentă cu normă redusă în cei zece ani anteriori într-un alt stat membru ce nu reglementează respectiva profesie și care dețin unul sau mai multe atestate de competență sau titluri de calificare emise de un alt stat membru care nu reglementează profesia respectivă

Atestatele de competență sau titlurile de calificare îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) au fost eliberate de o autoritate competentă dintr-un stat membru, desemnată în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale respectivului stat membru;
- (b) atestă pregătirea titularului pentru exercitarea profesiei în cauză.

Experiența profesională de un an menționată la primul paragraf nu poate fi solicitată în cazul în care titlurile de calificare deținute de solicitant fac dovada educației și formării reglementate.

- (3) Statul membru gazdă acceptă nivelul atestat în temeiul articolului 11 de către statul membru de origine, precum și certificatul prin care statul membru de origine atestă că învățământul și formarea reglementată sau formarea profesională cu o structură specială prevăzută la articolul 11 litera (c) punctul (ii) este echivalentă cu nivelul prevăzut la articolul 11 litera (c) punctul (i).

- (4) Prin derogare de la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol și de la articolul 14, autoritatea competentă a statului membru gazdă poate refuza accesul la profesie și exercitarea acesteia titularilor unui atestat de competență clasificat la litera (a) de la articolul 11 atunci când calificarea profesională națională necesară pentru exercitarea profesiei pe teritoriul său este clasificată la litera (e) de la articolul 11.”

12. Articolul 14 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Articolul 13 nu aduce atingere dreptului statului membru gazdă de a impune solicitantului să urmeze un stagiu de adaptare de cel mult trei ani sau să susțină o probă de aptitudini în unul dintre următoarele cazuri:

- (a) formarea pe care a urmat-o solicitantul acoperă discipline semnificativ diferite de cele cuprinse în titlul de calificare necesar în statul membru gazdă;
- (b) profesia reglementată în statul membru gazdă cuprinde una sau mai multe activități profesionale

reglementate care nu există în profesia similară în statul membru de origine al solicitantului iar formarea care este necesară în statul membru gazdă include discipline semnificativ diferite de cele cuprinse în atestatul de competență sau de titlul de calificare pe care îl posedă solicitantul.”;

- (b) la alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care consideră că derogarea prevăzută la paragraful al doilea nu este adecvată sau că nu este conformă cu dreptul Uniunii, Comisia adoptă un act de punere în aplicare, în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor necesare, prin care cere statului membru relevant să nu adopte măsura prevăzută. În lipsa unui răspuns din partea Comisiei până la expirarea termenului menționat, derogarea poate fi aplicată.”

- (c) la alineatul (3) se adaugă următoarele paragrafe:

„Prin derogare de la principiul dreptului solicitantului de a alege, așa cum se prevede la alineatul (2), statul membru gazdă poate dispune fie un stagiu de adaptare, fie o probă de aptitudini, dacă:

- (a) titularul unei calificări profesionale menționate la articolul 11 litera (a) solicită recunoașterea calificărilor sale profesionale în cazul în care calificarea profesională națională cerută este clasificată la articolul 11 litera (c); sau
- (b) titularul unei calificări profesionale menționate la articolul 11 litera (b) solicită recunoașterea calificărilor sale profesionale în cazul în care calificarea profesională națională cerută este clasificată la articolul 11 literele (d) sau (e);

În cazul titularului unei calificări profesionale menționate la articolul 11 litera (a) care solicită recunoașterea calificărilor sale profesionale în cazul în care calificarea profesională națională cerută este clasificată la articolul 11 litera (d), statul membru gazdă poate impune atât un stagiu de adaptare, cât și o probă de aptitudini.”;

(d) alineatele (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) În sensul alineatelor (1) și (5), prin «discipline semnificativ diferite» se înțeleg disciplinele a căror cunoaștere, abilități și competențe dobândite sunt esențiale pentru exercitarea profesiei și în cazul căreia formarea urmată de migrant prezintă diferențe importante, în ceea ce privește conținutul, în raport cu formarea necesară în statul membru gazdă.

(5) Alineatul (1) se aplică respectându-se principiul proporționalității. În special, în cazul în care statul membru gazdă preconizează să îi impună solicitantului finalizarea unui stagiu de adaptare sau promovarea unei probe de aptitudini, trebuie să verifice în prealabil dacă cunoștințele, abilitățile și competențele dobândite de solicitant în decursul experienței sale profesionale sau prin învățare pe tot parcursul vieții, validată în mod formal în acest scop de un organism relevant, în orice stat membru sau într-o țară terță sunt de natură să acopere, total sau parțial, disciplinele semnificativ diferite definite la alineatul (4).”

(e) se adaugă următoarele alineate:

„(6) Decizia de impunere a unui stagiu de adaptare sau a unei probe de aptitudini se motivează corespunzător. Solicitantului i se transmit îndeosebi următoarele informații:

(a) nivelul de calificare profesională necesar în statul membru gazdă și nivelul de calificare profesională deținut de solicitant în conformitate cu clasificarea stabilită la articolul 11; și

(b) diferențele semnificative menționate la alineatul (4) și motivele pentru care respectivele diferențe nu pot fi compensate prin cunoștințe, abilități și competențe dobândite în decursul experienței sale profesionale sau prin învățare pe tot parcursul vieții, validată în mod formal în acest scop de un organism relevant.

(7) Statele membre se asigură că un solicitant are posibilitatea de a susține proba de aptitudini menționat la alineatul (1) în termen de cel mult 6 luni de la decizia inițială privind obligativitatea unei probe de aptitudini pentru solicitant.”

14. Articolul 20 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 20

Adaptarea listelor de activități menționate în anexa IV

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește adaptarea listelor de activități care sunt menționate în anexa IV și care fac obiectul recunoașterii experienței profesionale în temeiul articolului 16, în vederea actualizării sau a clarificării activităților enumerate la anexa IV, îndeosebi a domeniului de aplicare a acestora și în vederea integrării celor mai recente evoluții ale nomenclatoarelor de activități, fără ca respectiva modificare să implice vreo restrângere a domeniului de aplicare a activităților legate de categoriile individuale și fără ca activitățile să fie transferate între actualele liste I, II și III de la anexa IV.”

(15) Articolul 21 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În ceea ce privește funcționarea unei farmacii care nu face obiectul unor restricții teritoriale, un stat membru poate decide, prin derogare, să nu dea efect titlurilor de calificare menționate la punctul 5.6.2 de la anexa V pentru înființarea de noi farmacii deschise publicului. În sensul aplicării prezentului alineat, farmaciile deschise de mai puțin de trei ani se consideră, de asemenea, farmacii noi.

Respectiva derogare nu poate fi aplicată farmaciștilor ale căror calificări au fost deja recunoscute de către autoritățile competente ale statului membru gazdă în alte scopuri și care au exercitat efectiv și legal activitățile profesionale de farmacist timp de cel puțin trei ani consecutivi în respectivul stat membru.”;

(b) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Fiecare stat membru condiționează accesul la activitățile profesionale de medic, asistent medical generalist, medic dentist, medic veterinar, moașă și farmacist, precum și exercitarea acestora, de posesia unui titlu de calificare prevăzut în anexa V punctele 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 și 5.6.2, care atestă că profesionistul în cauză a dobândit, în decursul perioadei de formare, după caz, cunoștințele, abilitățile și competențele prevăzute la articolul 24 alineatul (3), la articolul 31 alineatul (6), la articolul 31 alineatul (7), la articolul 34 alineatul (3), la articolul 38 alineatul (3), la articolul 40 alineatul (3) și la articolul 44 alineatul (3).

13. Articolul 15 se elimină.

Pentru a se ține cont de progresul științific și tehnic general recunoscut, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c pentru actualizarea cunoștințelor și a aptitudinilor prevăzute la articolul 24 alineatul (3), la articolul 31 alineatul (6), la articolul 34 alineatul (3), la articolul 38 alineatul (3), la articolul 40 alineatul (3), la articolul 44 alineatul (3) și la articolul 46 alineatul (4) pentru a reflecta evoluția dreptului Uniunii care privește în mod direct respectivii profesioniști.

Astfel de actualizări nu determină o modificare a principiilor legislative fundamentale în vigoare în statele membre privind structura profesiilor în ceea ce privește formarea și condițiile de acces ale persoanelor fizice. Astfel de actualizări respectă responsabilitatea statelor membre în ceea ce privește organizarea sistemelor educaționale, astfel cum se prevede la articolul 165 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).”;

(c) Alineatul (7) se elimină.

16. Se introduce următorul articol:

„Articolul 21a

Procedura de notificare

(1) Comisiei îi sunt notificate de către fiecare stat membru actele cu putere de lege și actele administrative pe care le adoptă acesta în materie de eliberare a titlurilor de calificare în profesiile care fac obiectul prezentului capitol.

În ceea ce privește titlurile de calificare menționate în secțiunea 8, notificarea în conformitate cu primul paragraf se adresează și celorlalte state membre.

(2) Notificarea menționată la alineatul (1) include informații privind durata și conținutul programelor de formare.

(3) Notificarea menționată la alineatul (1) se transmite prin intermediul IMI.

(4) Pentru a ține seama în mod adecvat de evoluția legislativă și administrativă din statele membre, și cu condiția ca actele cu putere de lege și actele administrative

notificate în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol să fie conforme cu dispozițiile prezentului capitol, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c pentru a modifica punctele 5.1.1-5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 și 5.7.1 din anexa V privind actualizarea denumirilor adoptate de statele membre pentru titlurile de calificare, precum și, după caz, a organismului care eliberează titlurile de calificare, a certificatului care însoțește respectivul titlu de calificare și a titlului profesional omolog.

(5) În cazul în care dispozițiile legislative, de reglementare și administrative notificate în conformitate cu alineatul (1) nu sunt conforme cu dispozițiile prezentului capitol, Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a respinge modificările solicitate ale punctelor 5.1.1-5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 sau 5.7.1 din anexa V.”

17. Articolul 22 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) Statele membre, în conformitate cu procedurile proprii specifice fiecărui stat membru, se asigură, prin încurajarea dezvoltării profesionale continue, că profesioniștii ale căror calificări profesionale sunt prevăzute la capitolul III din prezentul titlu au posibilitatea să-și actualizeze cunoștințele, abilitățile și competențele pentru a-și exercita profesia în mod sigur și eficient, în pas cu dezvoltările din domeniul lor profesional.”;

(b) se adaugă un alineat cu următorul text:

„Statele membre transmit Comisiei măsurile luate în temeiul literei (b) de la primul alineat până la 18 ianuarie 2016.”

18. La articolul 24, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Formarea medicală de bază cuprinde un total de cel puțin cinci ani de studii, care se poate exprima în plus prin echivalentul în credite ECTS, și constă în cel puțin 5 500 de ore de formare teoretică și practică asigurate de o universitate sau sub supravegherea unei universități.

În ceea ce privește profesioniștii care și-au început studiile înainte de 1 ianuarie 1972, formarea menționată la primul paragraf poate include o formare practică la nivel universitar de șase luni, efectuată pe bază de program integral sub supravegherea autorităților competente.”

19. Articolul 25 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Admiterea la formarea de medic specialist este condiționată de absolvirea și validarea unui program de formare de bază în medicină prevăzut la articolul 24 alineatul (2) în decursul căruia persoana formată a dobândit cunoștințele relevante de bază în medicină.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(3a) Statele membre pot dispune în legislațiile lor naționale exceptări parțiale de la părți ale cursurilor de formare în medicina specializată enumerate la punctul 5.1.3 din anexa V, care să se aplice de la caz la caz, dacă acea parte a formării a fost deja urmată în timpul unui alt curs de formare de specialitate enumerat la punctul 5.1.3 din anexa V, pentru care profesionistul să fi obținut deja calificarea profesională într-un stat membru. Statele membre se asigură că excepția acordată nu depășește o jumătate din durata minimă a cursurilor de formare în medicina specializată respectivă.

Fiecare stat membru notifică Comisia și celelalte state membre privind legislația lor națională în cauză pentru astfel de exceptări parțiale.”

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește adaptarea perioadelor minime de formare menționate la punctul 5.1.3 din anexa V la progresul științific și tehnic.”

20. La articolul 26, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a ține seama în mod adecvat de modificările legislației naționale, și în vederea actualizării prezentei

directive, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește includerea la punctul 5.1.3 din anexa V de noi specialități medicale comune pentru cel puțin două cincimi dintre statele membre.”

21. La articolul 27 se adaugă următorul alineat:

„(2a) Statele membre recunosc calificările de medic specialist obținute în Italia și enumerate la punctele 5.1.2 și 5.1.3 din anexa V medicilor care și-au început formarea de specialist după 31 decembrie 1983 și înainte de 1 ianuarie 1991, chiar dacă formarea respectivă nu îndeplinește toate cerințele prevăzute la articolul 25, cu condiția ca respectivele calificări să fie însoțite de un certificat emis de autoritățile italiene competente care să ateste că medicul în cauză a exercitat efectiv și legal în Italia activitățile de medic specialist, în același domeniu de specialitate, timp de cel puțin șapte ani consecutivi în cei zece ani care preced emiterea certificatului.”

22. La articolul 28, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Admiterea la formarea specifică în medicină generală este condiționată de absolvirea și validarea unui program de formare de bază în medicină prevăzut la articolul 24 alineatul (2), în decursul căruia persoana formată a dobândit cunoștințele relevante de bază în medicină.”

23. Articolul 31 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Admiterea la formarea de asistent medical generalist este condiționată de:

(a) absolvirea unui ciclu de învățământ general de 12 ani, atestată de o diplomă, un certificat sau un alt titlu eliberat de autoritățile sau organismele competente ale unui stat membru sau de un certificat care atestă promovarea unui examen de nivel echivalent și care permite accesul la universități sau la instituții de învățământ superior de nivel recunoscut ca echivalent; sau

(b) absolvirea unui ciclu de învățământ general de cel puțin zece ani, atestată de o diplomă, un certificat sau un alt titlu eliberat de autoritățile sau organismele competente ale unui stat membru sau de un certificat care atestă promovarea unui examen de nivel echivalent și care permite accesul la o școală profesională sau la un program de formare profesională de asistenți.”

(b) la alineatul (2), paragraful al doilea și paragraful al treilea se înlocuiesc cu următorul text:

„Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește modificările la lista de la punctul 5.2.1 din anexa V în vederea adaptării acesteia la progresul științific și tehnic.”

Modificările menționate la al doilea paragraf nu atrag după sine o modificare a principiilor legislative esențiale existente în statele membre privind structura profesiilor în ceea ce privește formarea și condițiile de acces ale persoanelor fizice. Astfel de amendamente respectă responsabilitatea statelor membre în ceea ce privește organizarea sistemelor educaționale, prevăzute la articolul 165 alineatul (1) din TFUE.”;

(c) la alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Formarea de asistent medical generalist constă în total din cel puțin trei ani de studii, care pot fi exprimați în plus prin echivalentul în credite ECTS, și cel puțin 4 600 de ore de formare teoretică și clinică, perioada de formare teoretică reprezentând cel puțin o treime, iar cea de formare clinică cel puțin jumătate din perioada minimă de formare. Statele membre pot acorda excepții parțiale profesioniștilor care au urmat o parte din formarea lor prin cursuri de nivel cel puțin echivalent.”;

(d) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Educația teoretică se definește ca fiind partea din formarea de asistent medical prin care asistenții medicali formați dobândesc cunoștințele, abilitățile și competențele profesionale necesare în temeiul alineatelor (6) și (7). Această formare este asigurată

de personalul didactic calificat în materie de asistență medicală, precum și de alte persoane competente, în cadrul universităților, al instituțiilor de învățământ superior de nivel recunoscut ca echivalent sau în cadrul școlilor profesionale de asistenți medicali sau prin programe de formare profesională pentru asistenți medicali.”;

(e) la alineatul (5), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Formarea clinică se definește ca fiind partea din formarea de asistent medical prin care asistentul medical format învață, în cadrul unei echipe, în contact direct cu un individ sănătos sau bolnav și/sau o colectivitate, să organizeze, să acorde și să evalueze asistența medicală globală necesară, pe baza cunoștințelor, abilităților și competențelor dobândite. Asistentul medical format învață nu numai să lucreze în echipă, ci și să coordoneze o echipă și să organizeze asistența medicală globală, inclusiv educația sanitară a indivizilor și a grupurilor mici în cadrul instituțiilor sanitare sau al colectivității.”;

(f) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Formarea de asistent medical generalist oferă garanția că profesionistul respectiv a dobândit următoarele cunoștințe și competențe:

(a) cunoștințe cuprinzătoare despre științele ce stau la baza asistenței medicale generale, inclusiv o înțelegere suficientă a structurii organismului, funcțiilor fiziologice și comportamentului persoanelor sănătoase și bolnave, precum și a relațiilor dintre starea de sănătate și mediul fizic și social al ființei umane;

(b) cunoștințe despre natura și etica profesiei, precum și despre principiile generale privind sănătatea și asistența medicală;

(c) experiență clinică adecvată; această experiență, care ar trebui selectată pentru valoarea sa formativă, ar trebui dobândită sub supravegherea unui personal asistent calificat și în locuri în care numărul personalului calificat și echipamentele sunt adecvate pentru asistența medicală care trebuie acordată pacientului;

- (d) capacitatea de a participa la formarea practică a personalului medical și experiența colaborării cu acest personal;
- (e) experiența colaborării cu alți profesioniști din sectorul medical.”;
- (g) se adaugă următorul alineat:
- „(7) Titlurile de calificare de asistent medical generalist demonstrează că profesionistul în cauză este capabil să aplice cel puțin următoarele competențe de bază, indiferent dacă formarea s-a desfășurat în cadrul universităților, al instituțiilor de învățământ superior de nivel recunoscut ca echivalent sau al școlilor profesionale sau printr-un program de formare profesională pentru asistenți medicali:
- (a) competența de a diagnostica în mod independent asistența medicală necesară, pe baza cunoștințelor teoretice și clinice existente, și de a planifica, organiza și pune în aplicare asistența medicală în tratarea pacienților, pe baza cunoștințelor și competențelor dobândite în conformitate cu alineatul (6) literele (a), (b) și (c), în vederea îmbunătățirii practicii profesionale;
- (b) competența de a colabora în mod eficient cu alți actori din sectorul sanitar, inclusiv prin participarea la formarea practică a personalului sanitar, pe baza cunoștințelor și competențelor dobândite în conformitate cu alineatul (6) literele (d) și (e);
- (c) competența de a oferi persoanelor, familiilor și grupurilor de persoane informații care să le permită să aibă un stil de viață sănătos și să se autoîngrijească, pe baza cunoștințelor și competențelor dobândite în conformitate cu alineatul (6) literele (a) și (b);
- (d) competența de iniția în mod independent măsuri imediate pentru menținerea în viață și de a aplica măsuri în situații de criză sau de catastrofă;
- (e) competența de a oferi în mod independent consiliere, indicații și sprijin persoanelor care necesită îngrijire și persoanelor apropiate;
- (f) competența de a asigura în mod independent calitatea îngrijirii medicale și evaluarea acesteia;
- (g) competența de a asigura o comunicare profesională exhaustivă și de a coopera cu membrii altor profesii din domeniul sănătății;
- (h) competența de a analiza calitatea asistenței acordate pentru a-și îmbunătăți practica profesională de asistent medical generalist.”
24. Articolul 33 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (2) se elimină.
- (b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:
- „(3) Statele membre recunosc titlurile de calificare de asistent medical care:
- (a) au fost eliberate în Polonia pentru asistenții medicali care și-au încheiat formarea înainte de 1 mai 2004 și care nu îndeplinesc cerințele minime de formare prevăzute la articolul 31; și
- (b) sunt atestate de o diplomă de «licență» obținută pe baza unui program special de revalorizare descris:
- (i) la articolul 11 din Legea din 20 aprilie 2004 de modificare a Legii privind profesiile de asistent medical și de moașă și privind alte acte juridice (Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 2004, nr. 92, poz. 885 și din 2007, nr. 176, poz. 1237) și în Regulamentul Ministrului Sănătății din 11 mai 2004 privind condițiile detaliate ale învățământului pentru asistenți medicali și moașe, titulari ai unui certificat de învățământ secundar (examen final - matura) și sunt absolvenți ai unui liceu sanitar sau ai unor școli profesionale sanitare care formează asistenți medicali și moașe (Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 2004 nr. 110, poz. 1170, și din 2010 nr. 65 poz. 420); sau
- (ii) la articolul 52.3 punctul 2 din Legea din 15 iulie 2011 privind profesiile de asistent medical și de moașă (Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 2011 nr. 174, poz. 1039) și în Regulamentul Ministrului Sănătății din 14 iunie 2012 privind condițiile detaliate referitoare la cursurile de învățământ superior asigurate pentru asistenți medicali și moașe titulari ai unui certificat de învățământ secundar (examen final – matura) și absolvenți ai unei școli sanitare de nivel secundar sau post-secundar care formează asistenți medicali și moașe (Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 2012, poz. 770),

cu scopul de a verifica dacă asistentul medical în cauză posedă un nivel de cunoștințe și de competențe comparabil cu cel al asistenților medicali titulari ai calificărilor enumerate pentru Polonia la punctul 5.5.2 din anexa V.”

25. Articolul 33a se înlocuiește cu următorul text:

„În ceea ce privește calificarea românească de asistent medical generalist, se aplică numai următoarele dispoziții în materie de drepturi dobândite:

În cazul resortisanților statelor membre care au fost formați ca asistenți medicali generaliști în România și a căror formare nu îndeplinește cerințele minime de formare stabilite la articolul 31, statele membre recunosc drept suficiente următoarele titluri de calificare de asistent medical generalist, cu condiția ca titlurile respective să fie însoțite de un certificat care să ateste că respectivii resortisanți ai unui stat membru au exercitat efectiv și legal activitățile de asistent medical generalist în România, inclusiv asumând responsabilitate deplină pentru planificarea, organizarea și acordarea de asistență medicală pacienților, pentru o perioadă de cel puțin trei ani consecutivi în decursul celor cinci ani care preced data eliberării certificatului:

- (a) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist cu studii post-secundare absolvite în cadrul unei școli postliceale, atestând o formare începută înainte de 1 ianuarie 2007;
- (b) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist cu studii universitare de scurtă durată, atestând o formare începută înainte de 1 octombrie 2003;
- (c) Diplomă de licență de asistent medical generalist cu studii universitare de lungă durată, atestând o formare începută înainte de 1 octombrie 2003.”

26. La articolul 34, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Formarea de bază de medic dentist constă în total din cel puțin cinci ani de studii, care pot fi exprimați în

plus prin echivalentul de credite ECTS, și cuprinde cel puțin 5 000 de ore de formare teoretică și practică, care cuprinde cel puțin programa descrisă la punctul 5.3.1 din anexa V și este efectuată într-o universitate, într-o instituție de învățământ superior care asigură formare la un nivel recunoscut ca fiind echivalent sau sub supravegherea unei universități.

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește modificările la lista de la punctul 5.3.1 de la anexa V în vederea adaptării acesteia la progresul științific și tehnic.

Modificările menționate la al doilea paragraf nu atrag după sine o modificare a principiilor legislative esențiale existente în statele membre privind structura profesiilor în ceea ce privește formarea și condițiile de acces ale persoanelor fizice. Astfel de amendamente respectă responsabilitatea statelor membre în ceea ce privește organizarea sistemelor educaționale, conform articolului 165 alineatul (1) din TFUE.”

27. Articolul 35 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Admiterea la formarea de dentist specialist este condiționată de absolvirea și validarea formării de bază în medicină dentară menționate la articolul 34 sau deținerea documentelor menționate la articolele 23 și 37.”;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Formarea de medic dentist specialist pe bază de program integral are o durată de cel puțin trei ani și se realizează sub supravegherea autorităților sau organismelor competente. Formarea implică participarea personală a medicului dentist, care este format pentru a deveni specialist, la activitatea și responsabilitățile instituției în cauză.”;

(ii) al treilea paragraf se elimină;

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește adaptarea perioadelor minime de formare menționate la alineatul (2) la progresul științific și tehnic.

(5) Pentru a ține seama în mod adecvat de modificările legislației naționale, și în vederea actualizării prezentei directive, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește includerea la punctul 5.3.3 din anexa V de noi specialități de medicină dentară comune pentru cel puțin două cincimi dintre statele membre.”

28. La articolul 37 se adaugă următoarele alineate:

„(3) În ceea ce privește titlurile de calificare de medic dentist, statele membre recunosc astfel de titluri în conformitate cu articolul 21 în cazurile în care solicitanții au început formarea lor la 18 ianuarie 2016 sau înainte de această dată.

(4) Fiecare stat membru recunoaște titlurile de calificare de medic eliberate în Spania profesioniștilor care și-au început formarea medicală universitară între 1 ianuarie 1986 și 31 decembrie 1997, însoțite de un certificat eliberat de autoritățile spaniole competente.

Certificatul confirmă că sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) profesionistul în cauză a absolvit cel puțin trei ani de studii, certificate de autoritățile competente spaniole ca fiind echivalente cu formarea menționată la articolul 34;

(b) profesionistul în cauză a exercitat, în Spania, în mod efectiv, legal și cu titlu principal, activitățile prevăzute la articolul 36, pe o perioadă de cel puțin trei ani consecutivi în decursul ultimilor cinci ani anteriori eliberării certificatului;

(c) profesionistul în cauză este autorizat să exercite sau exercită, în mod efectiv, legal, cu titlu principal și în aceleași condiții ca și titularii titlului de calificare prevăzut pentru Spania în anexa V punctul 5.3.2, activitățile prevăzute la articolul 36.”

29. Articolul 38 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Formarea de medic veterinar constă în total din cel puțin cinci ani de instruire teoretică și practică pe bază de program integral, care se poate exprima, în plus, prin echivalentul în credite ECTS, efectuată într-o universitate sau într-o instituție de învățământ superior care asigură formare la un nivel recunoscut ca fiind echivalent sau sub supravegherea unei universități, cuprinzând cel puțin programa prevăzută în anexa V punctul 5.4.1

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește modificarea listei prevăzute la punctul 5.4.1 din anexa V, în vederea adaptării acesteia la progresul științific și tehnic.

Modificările menționate la al doilea paragraf nu atrag după sine o modificare a principiilor legislative esențiale existente în statele membre privind structura profesiilor în ceea ce privește formarea și condițiile de acces ale persoanelor fizice. Astfel de modificări respectă responsabilitatea statelor membre în ceea ce privește organizarea sistemelor de educație, astfel cum se prevede la articolul 165 alineatul (1) din TFUE.”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Formarea de medic veterinar garantează că profesionistul în cauză a dobândit următoarele cunoștințe și aptitudini:

(a) cunoștințe corespunzătoare despre științele pe care se bazează activitățile de medic veterinar și despre dreptul Uniunii referitor la activitățile respective;

(b) cunoștințe corespunzătoare despre structura, funcțiile, comportamentul și nevoile psihologice ale animalelor, precum și abilitățile și competențele necesare privind creșterea, alimentația, bunăstarea, reproducerea și igiena acestora în general;

(c) abilitățile și competențele clinice, epidemiologice și analitice necesare pentru prevenirea, diagnosticarea și tratamentul bolilor animalelor, inclusiv anestezie, chirurgia aseptică și eutanasiere, considerate individual sau în grup, inclusiv cunoștințe specifice despre bolile transmisibile la oameni;

(d) cunoștințe, abilități și competențe de medicină preventivă, inclusiv competențe referitoare la anchete și certificare;

(e) cunoștințe corespunzătoare despre igienă și despre tehnologia producerii, fabricării și punerii în circulație a produselor alimentare destinate animalelor sau a celor de origine animală destinate consumului uman, inclusiv abilitățile și competențele necesare pentru a înțelege și a explica bunele practici în acest domeniu;

(f) cunoștințele, abilitățile și competențele necesare pentru utilizarea responsabilă și judicioasă a medicamentelor de uz veterinar pentru tratarea animalelor și pentru asigurarea siguranței în lanțul alimentar și a protecției mediului.”

(30) Articolul 40 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al treilea și al patrulea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește modificarea listei prevăzută la punctul 5.5.1 din anexa V, în vederea adaptării acesteia la progresul științific și tehnic.

Modificările menționate la al treilea paragraf nu atrag după sine o modificare a principiilor legislative esențiale existente în statele membre privind structura profesiilor în ceea ce privește formarea și condițiile de acces ale persoanelor fizice. Astfel de modificări

respectă responsabilitatea statelor membre în ceea ce privește organizarea sistemelor de educație, astfel cum este prevăzut la articolul 165 alineatul (1) din TFUE.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Admiterea la formarea de moașă face obiectul uneia dintre următoarele condiții:

(a) absolvirea a cel puțin 12 ani de învățământ general sau deținerea unui certificat care atestă reușita la un examen de nivel echivalent pentru admiterea la o școală de moașe pentru tipul I;

(b) deținerea unui titlu de calificare de asistent medical generalist menționat la punctul 5.2.2 din anexa V pentru tipul II.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Formarea de moașă garantează că profesionistul în cauză a dobândit următoarele cunoștințe și aptitudini:

(a) cunoștințe amănunțite despre științele pe care se bazează activitățile de moașă, în special moșit, obstetrică și ginecologie;

(b) cunoștințe corespunzătoare despre deontologia și legislația relevantă pentru exercitarea profesiei;

(c) cunoștințe corespunzătoare de medicină generală (funcții biologice, anatomie și fiziologie) și farmacologie în domeniul obstetricii și al nou-născuților, precum și cunoștințe cu privire la relația dintre starea de sănătate și mediul fizic și social al ființei umane și despre comportamentul acestuia;

(d) experiență clinică adecvată dobândită în instituțiile aprobate care capacitează moașele să acorde îngrijiri antenatale, să asiste la naștere și să se ocupe de urmările acesteia în instituții aprobate, să acorde supraveghere în faza imediat premergătoare nașterii și la naștere, să acorde îngrijiri postnatale și să efectueze manevre de resuscitare neonatală în așteptarea unui medic, în mod independent și pe propria răspundere, în măsura necesară și în afara situațiilor patologice;

(e) o înțelegere corespunzătoare a formării personalului sanitar și experiența colaborării cu respectivul personal.”

31. La articolul 41, alineatul (1) se înlocuiește cu textul următor:

„(1) Titlurile de calificare de moașă prevăzute la punctul 5.5.2 din anexa V beneficiază de recunoaștere automată în temeiul articolului 21, în cazul în care îndeplinesc unul dintre următoarele criterii:

- (a) o formare de moașă, pe bază de program integral, de cel puțin trei ani, care poate fi exprimată, în plus, prin echivalentul în credite ECTS, care constă din cel puțin 4 600 de ore de formare teoretică și practică, cu cel puțin o treime din durata minimă constând în formare clinică;
- (b) o formare de moașă, pe bază de program integral de cel puțin doi ani, care poate fi exprimată, în plus, prin echivalentul în credite ECTS, care constă din cel puțin 3 600 de ore, condiționată de deținerea unui titlu de calificare ca asistent medical generalist menționat la punctul 5.2.2 din anexa V;
- (c) o formare de moașă pe bază de program integral de cel puțin 18 luni, care poate fi exprimată în plus prin echivalentul în credite ECTS, care constă în cel puțin 3 000 de ore, condiționată de deținerea unui titlu de calificare de asistent medical generalist prevăzut la punctul 5.2.2 din anexa V, urmată de o practică profesională de un an pentru care se eliberează un certificat în conformitate cu alineatul (2).”

32. Articolul 43 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) În ceea ce privește titlurile de calificare de moașă, statele membre recunosc automat calificările respective în cazul în care solicitantul și-a început formarea înainte de 18 ianuarie 2016 și condiția de admitere pentru această formare a fost de zece ani de învățământ general sau un nivel echivalent pentru tipul I sau finalizarea unei formări de asistent medical generalist, atestată prin titlul de calificare menționat la punctul 5.2.2 din anexa V, înainte de a începe o formare de moașă care intră sub incidența tipului II.”

(b) alineatul (3) se elimină;

(c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre recunosc titlurile de calificare de moașă care:

- (a) au fost eliberate în Polonia pentru moașele care și-au încheiat formarea înainte de 1 mai 2004 și care nu îndeplinesc cerințele minime de formare prevăzute la articolul 40, și
- (b) sunt atestate de o diplomă de „licență” care a fost obținută pe baza unui program special de revalorizare descris:
 - (i) la articolul 11 din Legea din 20 aprilie 2004 de modificare a Legii privind profesiile de asistent medical și de moașă și privind alte acte juridice (Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 2004, nr. 92, pos. 885 și din 2007 nr. 176 poz. 1237) și în Regulamentul Ministrului Sănătății din 11 mai 2004 privind condițiile detaliate referitoare la cursurile asigurate pentru moașe și asistenți medicali titulari ai unui certificat de studii secundare (examen final – matura) și absolvenți ai unui liceu sanitar sau ai unor școli profesionale sanitare care formează asistenți medicali și moașe (Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 2004 nr. 110, poz. 1170 și din 2010 nr. 65 poz. 420); sau

- (ii) la articolul 53.3 punctul 3 din Legea din 15 iulie 2011 privind profesiile de asistent medical și de moașă (Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 2011 nr. 174, poz. 1039) și în Regulamentul Ministrului Sănătății din 14 iunie 2012 privind condițiile detaliate referitoare la cursurile de învățământ superior asigurate pentru moașe și asistenți medicali titulari ai unui certificat de studii secundare (examen final matura) și absolvenți ai unei forme de învățământ secundar sanitar sau post-secundar care formează asistenți medicali și moașe (Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 2012, poz. 770),

cu scopul de a verifica dacă moașa în cauză posedă un nivel de cunoștințe și de competențe comparabil cu cel al moașelor titulare ale calificărilor enumerate pentru Polonia, la punctul 5.5.2 din anexa V.”

33. La articolul 44, alineatul (2) se înlocuiește cu textul următor:

„(2) Titlurile de calificare de farmacist atestă o formare cu o durată de cel puțin cinci ani, care, în plus, se poate exprima și prin echivalentul în credite ECTS, dintre care cel puțin:

(a) patru ani de formare teoretică și practică cu program integral într-o universitate, într-o instituție de învățământ superior la un nivel recunoscut ca fiind echivalent sau sub supravegherea unei universități;

(b) în cursul sau la finalul formării teoretice și practice, șase luni de stagiu într-o farmacie deschisă publicului sau într-un spital, sub supravegherea serviciului farmaceutic al respectivului spital.

Ciclul de formare menționat la prezentul alineat include cel puțin programa descrisă în anexa V la punctul 5.6.1 Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c în ceea ce privește modificarea listei de la punctul 5.6.1 din anexa V, în vederea adaptării acesteia la progresul științific și tehnic, inclusiv la evoluția practicii farmacologice.

Modificările menționate la al doilea paragraf nu atrag după sine o modificare a principiilor legislative esențiale existente în statele membre în legătură cu structura profesiilor în ceea ce privește formarea și condițiile de acces ale persoanelor fizice. Astfel de modificări respectă responsabilitatea statelor membre în ceea ce privește organizarea sistemelor de educație, astfel cum se prevede la articolul 165 alineatul (1) din TFUE.”;

34. La articolul 45, alineatul (2) se înlocuiește cu textul următor:

„(2) Statele membre se asigură că titularii unui titlu de calificare universitar sau de un nivel recunoscut ca fiind echivalent în farmacie, care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 44, pot avea acces cel puțin la activitățile

menționate în cele ce urmează și le pot exercita, sub rezerva, după caz, a unei cerințe de experiență profesională suplimentară:

(a) pregătirea formei farmaceutice a produselor medicamentoase;

(b) fabricarea și testarea produselor medicamentoase;

(c) testarea produselor medicamentoase într-un laborator de testare a produselor medicamentoase;

(d) stocarea, conservarea și distribuirea de produse medicamentoase în comerțul cu ridicata;

(e) aprovizionarea, pregătirea, testarea, stocarea, distribuirea și administrarea unor medicamente sigure și eficiente, de calitate cerută, în farmacii deschise publicului;

(f) pregătirea, testarea, stocarea și administrarea unor medicamente sigure și eficiente, având calitatea cerută, în spitale;

(g) furnizarea de informații și consiliere cu privire la medicamente ca atare, inclusiv cu privire la utilizarea lor corespunzătoare;

(h) raportarea reacțiilor adverse ale produselor farmaceutice către autoritățile competente;

(i) asistență personalizată pacienților care își administrează singuri medicația;

(j) contribuirea la campanii locale sau naționale privind sănătatea publică.”

35. Articolul 46 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 46

Formarea arhitecților

(1) Formarea pentru profesia de arhitect cuprinde:

(a) un total de cel puțin cinci ani de studii pe bază de program integral într-o universitate sau într-o instituție de învățământ de nivel echivalent care să conducă la promovarea unui examen de nivel universitar; sau

(b) cel puțin patru ani de studii pe bază de program integral într-o universitate sau într-o instituție de învățământ de nivel echivalent, care să conducă la promovarea unui examen de nivel universitar, însoțită de un certificat care să ateste încheierea unui stagiului de formare profesională de doi ani, în conformitate cu alineatul (4).

(2) Arhitectura trebuie să constituie componenta principală a studiilor menționate la alineatul (1). Studiile mențin un echilibru între aspectele teoretice și practice ale formării în arhitectură și asigură cel puțin dobândirea următoarelor cunoștințe, abilități și competențe:

(a) capacitatea de a concepe proiecte arhitecturale care să corespundă atât cerințelor estetice, cât și cerințelor tehnice;

(b) cunoștințe corespunzătoare despre istoria și teoriile arhitecturii, precum și despre arte, tehnologii și științe umane conexe;

(c) cunoștințe despre arte frumoase ca factori ce pot influența calitatea conceperii proiectelor arhitecturale;

(d) cunoștințe corespunzătoare despre urbanism, planificarea și tehnicile aplicate în procesul de planificare;

(e) capacitatea de a înțelege relațiile dintre oameni și creațiile arhitecturale, pe de o parte, și creațiile arhitecturale și mediul lor, pe de altă parte, precum și capacitatea de a înțelege necesitatea de a armoniza creațiile arhitecturale și spațiile în funcție de necesitățile și scara umană;

(f) capacitatea de a înțelege profesia de arhitect și rolul său în societate, în special prin elaborarea de proiecte ținând seama de factorii sociali;

(g) înțelegerea metodelor de cercetare și de pregătire a proiectului de construcție;

(h) cunoștințe despre problemele de proiectare structurală și de construcție și de inginerie asociate proiectării clădirilor;

(i) cunoștințe corespunzătoare despre probleme fizice și tehnologii, precum și despre funcția construcțiilor, astfel încât să le doteze cu toate elementele de confort interior și de protecție climaterică, în cadrul dezvoltării sustenabile;

(j) capacitatea tehnică care să îi permită să conceapă construcții care să îndeplinească cerințele utilizatorilor, respectând totodată limitele impuse de buget și de reglementările în domeniul construcțiilor;

(k) cunoștințe corespunzătoare despre industrii, organizații, reglementări și proceduri care intervin în procesul de concretizare a proiectelor în clădiri și de integrare a planurilor în planificarea generală.

(3) Numărul de ani de studiu academic menționat la alineatele (1) și (2) se poate exprima, în plus, prin echivalentul în credite ECTS.

(4) Stagiul profesional menționat la alineatul (1) litera (b) are loc numai după terminarea primilor trei ani de studiu. Cel puțin un an de stagiul profesional se bazează pe cunoștințele, abilitățile și competențele dobândite în cursul studiilor menționate la alineatul (2). În acest scop, stagiul profesional se desfășoară sub supravegherea unei persoane sau organism care a fost autorizat de către autoritatea competentă din statul membru de origine. Un astfel de stagiul supravegheat poate avea loc în orice țară. Stagiul profesional este evaluat de autoritatea competentă din statul membru de origine."

36. Articolul 47 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 47

Derogări de la condițiile de formare ca arhitect

Prin derogare de la articolul 46, se recunosc, de asemenea, ca respectând articolul 21: în cadrul promovării sociale sau al studiilor universitare cu frecvență parțială, formarea care îndeplinește cerințele stabilite la articolul 46 alineatul (2), atestată printr-un examen în arhitectură promovat de către

un profesionist care lucrează de șapte ani sau mai mult în domeniul arhitecturii sub supravegherea unui arhitect sau a unui birou de arhitectură. Respectivul examen trebuie să fie de nivel universitar și să fie echivalent cu examenul final menționat la articolul 46 alineatul (1) litera (b).”

37. Articolul 49 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) Alineatul (1) se aplică și titlurilor de calificare de arhitect prevăzute în anexa V, în cazul în care formarea a început înainte de 18 ianuarie 2016.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Fiecare stat membru îi conferă dovezi următoare aceleași efecte pe teritoriul său ca și dovezii de calificare formală pe care o eliberează el însuși în scopul accesului și exercitării activității profesionale a unui arhitect: dovada terminării formării existente la 5 august 1985 și începută cel târziu la 17 ianuarie 2014, oferită de «Fachhochschulen» în Republica Federală Germania într-o perioadă de trei ani, satisfăcând cerințele stabilite la articolul 46 alineatul (2) și dând acces la activitățile menționate la articolul 48 în respectivul stat membru cu titlul profesional de «arhitect», în măsura în care formarea a fost urmată de o perioadă de patru ani de experiență profesională în Republica Federală Germania, atestată de un certificat eliberat de autoritatea competentă pe rolul căreia figurează numele arhitectului care dorește să beneficieze de prevederile prezentei directive.”

38. În titlul III se inserează următorul capitol:

„Capitolul IIIA

Recunoașterea automată pe baza principiilor comune de formare

Articolul 49a

Cadru comun de formare

(1) În sensul prezentului articol, „cadru comun de formare” înseamnă un set comun de cunoștințe, abilități

și competențe minimale necesare pentru exercitarea unei anumite profesii. Un cadru comun de formare nu înlocuiește programele de formare naționale dacă un stat membru nu decide altfel în temeiul dreptului intern. În scopul accesului la această profesie și a exercitării sale într-un stat membru care reglementează respectiva profesie, un stat membru conferă titlurilor de calificare profesională dobândite pe baza unui astfel de cadru același efect pe teritoriul său ca și titlurile de calificare pe care le eliberează el însuși, cu condiția ca acest cadru să îndeplinească condițiile stabilite la alineatul (2).

(2) Un cadru comun de formare îndeplinește următoarele condiții:

(a) cadrul comun de formare permite mai multor profesioniști să circule dintr-un stat membru în altul;

(b) profesia la care se aplică cadrul comun de formare sau educația și formarea care conduc la aceasta sunt reglementate în cel puțin o treime din toate statele membre;

(c) setul comun de cunoștințe, abilități și competențe combină cunoștințele, abilitățile și competențele cerute în sistemele de educație și formare care se aplică în cel puțin o treime dintre statele membre; este irelevant dacă respectivele cunoștințe, abilități și competențe au fost dobândite în cadrul unui curs de formare generală într-o universitate sau o instituție de învățământ superior sau în cadrul unui curs de formare profesională;

(d) cadrul comun de formare se bazează pe nivelurile din CEC, astfel cum sunt definite în anexa II la Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind stabilirea Cadrelor europene al calificărilor pentru învățarea de-a lungul vieții (*);

(e) profesia în cauză nu este acoperită de un alt cadru comun de formare și nici nu este supusă recunoașterii automate în temeiul capitolului III din titlul III;

(f) cadrul comun de formare a fost elaborat în urma unei proceduri corespunzătoare transparente, inclusiv cu implicarea părților interesate relevante din statele membre în care profesia nu este reglementată;

(g) cadrul comun de formare permite resortisanților din orice stat membru să fie eligibili pentru obținerea calificării profesionale în temeiul unui astfel de cadru fără a fi obligați ca mai întâi să fie membri ai unei organizații profesionale sau să fie înregistrați la o astfel de organizație.

(3) Organizațiile profesionale reprezentative de la nivelul Uniunii, precum și organizațiile profesionale naționale sau autoritățile competente din cel puțin o treime dintre statele membre pot prezenta Comisiei sugestii cu privire la cadrele comune de formare care satisfac condițiile specificate la alineatul (2).

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c pentru a stabili un cadru comun de formare pentru o profesie dată, pe baza condițiilor specificate la alineatul (2) de la prezentul articol.

(5) Un stat membru este exceptat de la obligația de a introduce pe teritoriul său cadrul comun de formare menționat la alineatul (4) și de la obligația de a recunoaște automat calificările profesionale dobândite în temeiul respectivului cadru comun de formare atunci când este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

(a) pe teritoriul său nu sunt disponibile instituții de învățământ sau de formare care să ofere o astfel de formare pentru profesia în cauză;

(b) introducerea cadrului comun de formare ar afecta în mod negativ organizarea sistemului său de învățământ și de formare profesională;

(c) între cadrul comun de formare și formarea obligatorie pe teritoriul său există diferențe substanțiale, care ar atrage după sine riscuri grave la adresa ordinii publice, siguranței publice, sănătății publice sau a siguranței beneficiarilor serviciului sau a protecției mediului.

(6) în termen de șase luni de la intrarea în vigoare a actului delegat menționat la alineatul (4), statele membre notifică Comisiei și celorlalte state membre:

(a) calificările naționale și, dacă este cazul, titlurile profesionale naționale care sunt conforme cu cadrul comun de formare; sau

(b) orice recurs la exceptarea menționată la alineatul (5), împreună cu o justificare cu privire la care dintre condițiile menționate la alineatul (4) au fost îndeplinite. În termen de trei luni, Comisia poate solicita clarificări suplimentare, în cazul în care consideră că un stat membru nu a justificat sau a furnizat justificări insuficiente privind îndeplinirea uneia dintre aceste condiții. Statele membre răspund unei astfel de solicitări în termen de trei luni.

Comisia poate adopta un act de punere în aplicare pentru a enumera calificările profesionale naționale și titlurile profesionale naționale care beneficiază de recunoaștere automată în temeiul cadrului comun de formare adoptat în conformitate cu alineatul (4).

(7) Prezentul articol se aplică și specializărilor unei profesii, cu condiția ca aceste specializări să privească activitățile profesionale în cazul cărora accesul și exercitarea sunt reglementate în statele membre, atunci când profesia face deja obiectul recunoașterii automate în temeiul capitolului III din titlul III, însă nu și specializarea în cauză.

Articolul 49b

Teste comune de formare

(1) În sensul prezentului articol, „un test comun de formare” înseamnă o probă de aptitudini standardizată, disponibilă în toate statele membre participante și rezervată deținătorilor unei anumite calificări profesionale. Reușita la un astfel de test îndrituiește deținătorul unei calificări profesionale specifice să exercite profesia în orice stat membru interesat în aceleași condiții ca și titularii calificărilor profesionale dobândite în acel stat membru.

(2) Testul comun de formare îndeplinește următoarele condiții:

(a) testul comun de formare permite mai multor profesioniști să se circule dintr-un stat membru în altul;

(b) profesia la care se aplică testul comun de formare sau educația și formarea care conduc la aceasta sunt reglementate în cel puțin o treime dintre statele membre;

(c) testul comun de formare a fost elaborat în urma unei proceduri corespunzătoare transparente, inclusiv cu implicarea părților interesate relevante din statele membre în care profesia nu este reglementată;

(d) testul comun de formare permite resortisanților din orice stat membru să participe la acest test și la organizarea practică a acestor teste în statele membre fără a fi obligați ca mai întâi să fie membri ai unei organizații profesionale sau să fie înregistrați la o astfel de organizație.

(3) Organizațiile profesionale reprezentative de la nivelul Uniunii, precum și organizațiile profesionale naționale sau autoritățile competente din cel puțin o treime dintre statele membre pot prezenta Comisiei sugestii cu privire la testele comune de formare care satisfac condițiile specificate la alineatul (2).

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 57c pentru a stabili conținutul unui test comun de formare și condițiile necesare pentru participarea la test și promovarea acestuia.

(5) Un stat membru este exceptat de la obligația de a organiza pe teritoriul său testul comun de formare menționat la alineatul (4) și de la obligația de a recunoaște automat profesioniștii care au promovat testul comun de formare atunci când este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

(a) profesia în cauză nu este reglementată pe teritoriul său;

(b) conținutul testului comun de formare nu reduce suficient riscurile grave la adresa sănătății publice sau a siguranței beneficiarilor serviciului, care sunt relevante pe teritoriul său;

(c) conținutul testului comun de formare ar reduce semnificativ atractivitatea accesului la profesie în raport cu cerințele naționale.

(6) În termen de șase luni de la intrarea în vigoare a actului delegat menționat la alineatul (4), statele membre notifică Comisiei și celorlalte state membre:

(a) capacitatea disponibilă pentru organizarea unor astfel de teste; sau

(b) orice recurs la exceptarea menționată la alineatul (5), împreună cu justificarea cu privire la care dintre condițiile menționate la alineatul respectiv au fost îndeplinite. În termen de trei luni, Comisia poate solicita clarificări suplimentare, în cazul în care consideră că un stat membru nu a justificat sau a furnizat justificări insuficiente privind îndeplinirea uneia dintre aceste condiții. Statele membre răspund unei astfel de solicitări în termen de trei luni.

Comisia poate adopta un act de punere în aplicare, pentru a enumera statele membre în care urmează să fie organizate testele comune de formare adoptate în conformitate cu alineatul (4), frecvența în decursul unui an calendaristic și alte aranjamente necesare pentru organizarea testelor comune de formare în toate statele membre.

(*) JO C 111, 6.5.2008, p. 1.”

39. La articolul 50 se introduc următoarele alineate:

„(3a) În cazul unor îndoieli justificate, statul membru gazdă poate solicita autorităților competente ale unui stat membru o confirmare a faptului că solicitantul nu este suspendat sau nu are interdicție de exercitare a profesiei ca urmare a unei erori profesionale grave sau a unei condamnări pentru infracțiuni legate de exercitarea activităților sale profesionale.

(3b) Schimbul de informații între autoritățile competente din diferite state membre în temeiul prezentului articol se efectuează prin intermediul IMI.”

40. La articolul 52, se adaugă următorul alineat:

„(3) Un stat membru nu poate rezerva utilizarea titlului profesional pentru titularii calificărilor profesionale dacă nu a notificat asociația sau organizația în cauză Comisiei și celorlalte state membre în conformitate cu articolul 3 alineatul (2).”

41. Articolul 53 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 53

Cunoștințe lingvistice

(1) Profesioniștii care beneficiază de recunoașterea calificărilor profesionale au de asemenea cunoștințe lingvistice necesare pentru exercitarea profesiei în statul membru gazdă.

(2) Un stat membru se asigură că orice control efectuat de către autoritatea competentă să controleze respectarea obligației în temeiul alineatului (1) sau sub supravegherea acesteia se limitează la cunoașterea unei limbi oficiale a statului membru gazdă sau a unei limbi administrative a statului membru gazdă, cu condiția ca aceasta din urmă să fie și o limbă oficială a Uniunii.

(3) Dacă profesia de exercitat prezintă implicații legate de siguranța pacienților, pot fi impuse controale efectuate în conformitate cu alineatul (2). Pot fi impuse controale în legătură cu alte profesii în cazul în care există îndoieli serioase și concrete despre gradul de cunoaștere a limbii de către profesionist în privința activităților profesionale pe care intenționează să le desfășoare.

Controalele pot fi efectuate numai după emiterea unui card profesional european în conformitate cu articolul 4d sau după recunoașterea unei calificări profesionale, după caz.

(4) Orice control lingvistic este proporțional cu activitatea care urmează a fi desfășurată. Profesionistul în cauză are dreptul de a exercita o cale de atac împotriva acestor acțiuni de control în temeiul dreptului intern.”

42. În titlul IV se introduce următorul articol:

„Articolul 55a

Recunoașterea stagiului profesional

(1) Dacă accesul la o profesie reglementată în statul membru de origine este condiționat de efectuarea unui stagiul profesional, autoritatea competentă a statului membru de origine recunoaște stagiile profesionale efectuate într-un alt stat membru, atunci când analizează o cerere de autorizare a exercitării profesiei reglementate,

cu condiția ca stagiul să fie în acord cu orientările publicate menționate la alineatul (2) și ia în considerare stagiile profesionale efectuate într-o țară terță. Statele membre pot stabili însă, în legislația națională, o limită rezonabilă privind durata părții din stagiul profesional care se poate desfășura în străinătate.

(2) Recunoașterea stagiului profesional nu înlocuiește nicio cerință instituită pentru promovarea unui examen în vederea obținerii accesului la profesia în cauză. Autoritățile competente publică orientări cu privire la organizarea și recunoașterea stagiilor profesionale efectuate într-un alt stat membru sau într-o țară terță, în special cu privire la rolul supraveghetorului stagiului profesional.”

43. Denumirea titlului V se înlocuiește cu următorul text:

„TITLUL V

COOPERARE ADMINISTRATIVĂ ȘI RESPONSABILITATE FAȚĂ DE CETĂȚENI PENTRU PUNEREA ÎN APLICARE”

44. Articolul 56 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente ale statului membru gazdă și ale statului membru de origine fac schimb de informații referitoare la măsuri disciplinare sau sancțiuni penale impuse sau orice alte circumstanțe specifice grave care pot avea consecințe asupra desfășurării activităților în temeiul prezentei directive. În acest sens, acestea respectă normele privind protecția datelor cu caracter personal prevăzute în Directivele 95/46/CE și 2002/58/CE.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) În sensul alineatelor (1) și (2), autoritățile competente utilizează IML.”;

(c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Fiecare stat membru desemnează un coordonator al activităților autorităților competente menționate la alineatul (1) și informează celelalte state membre și Comisia cu privire la aceasta.

Sarcinile coordonatorilor sunt:

- (a) să promoveze o aplicare uniformă a prezentei directive;
- (b) să colecteze toate informațiile relevante pentru punerea în aplicare a prezentei directive, precum cele privind condițiile de acces la profesiile reglementate în statele membre;
- (c) să examineze sugestiile referitoare la cadrele comune de formare și la testele comune de formare;
- (d) să facă schimb de informații și de bune practici în scopul optimizării dezvoltării profesionale continue în statele membre;
- (e) să facă schimb de informații și de bune practici privind aplicarea măsurilor compensatorii menționate la articolul 14.

În scopul îndeplinirii sarcinilor stabilite la litera (b) de la prezentul alineat, coordonatorii pot solicita ajutor de la centrele de asistență menționate la articolul 57b.”

45. Se introduce următorul articol:

„Articolul 56a

Mecanismul de alertă

(1) Autoritățile competente dintr-un stat membru informează autoritățile competente din toate celelalte

state membre cu privire la un profesionist căruia i s-a restrâns sau interzis de către autoritățile sau instanțele judecătorești naționale să desfășoare, pe teritoriul statului membru respectiv, chiar și cu caracter temporar, următoarele activități profesionale, în întregime sau în parte:

- (a) medic și medic generalist care deține titlul de calificare menționat la punctele 5.1.1. și 5.1.4 din anexa V;
- (b) medic specialist care deține un titlu menționat la punctul 5.1.3 din anexa V;
- (c) asistent medical generalist care deține titlul de calificare menționat la punctul 5.2.2 din anexa V;
- (d) medic dentist care deține un titlu de calificare menționat la punctul 5.3.2 din anexa V;
- (e) dentiști specialiști care dețin titlul de calificare menționat la punctul 5.3.3 din anexa V;
- (f) medic veterinar care deține titlul de calificare menționat la punctul 5.4.2 din anexa V;
- (g) moașă care deține titlul de calificare menționat la punctul 5.5.2 din anexa V;
- (h) farmacist care deține titlul de calificare menționat la punctul 5.6.2 din anexa V;
- (i) titulari ai certificatelor menționate la punctul 2 din anexa VII care atestă că titularul a efectuat o formare care îndeplinește cerințele minime enumerate la articolele 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 sau, respectiv, 44, dar care a început mai devreme decât datele de referință ale calificărilor enumerate la punctele 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 din anexa V;
- (j) titulari ai certificatelor de drepturi dobândite astfel cum sunt menționate la articolele 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 și 43a;

(k) alți profesioniști care exercită activități care au implicații în ceea ce privește siguranța pacienților, atunci când profesionistul exercită o profesie reglementată în statul membru respectiv;

(l) profesioniști care desfășoară activități legate de educarea minorilor, inclusiv îngrijirea copiilor și educarea copiilor de vârstă mică, atunci când profesionistul exercită o profesie reglementată în statul membru respectiv.

(2) Autoritățile competente transmit informațiile menționate la alineatul (1) prin alertă în cadrul IMI cel târziu în termen de trei zile de la data adoptării deciziei de restrângere sau interdicție, în întregime sau în parte, a exercitării unei activități profesionale de către profesionistul în cauză. Aceste informații se limitează la cele ce urmează:

(a) identitatea profesionistului;

(b) profesia în cauză;

(c) informații cu privire la autoritatea sau instanța națională care adoptă hotărârea privind restrângerea sau interdicția;

(d) sfera de aplicare a restricției sau interdicției și

(e) perioada în cursul căreia se aplică restricția sau interdicția;

(3) Cel târziu în termen de trei zile de la data adoptării hotărârii instanței, autoritățile competente ale unui stat membru interesat informează autoritățile competente ale tuturor celorlalte state membre, prin alertă în cadrul IMI, despre identitatea profesioniștilor care au solicitat recunoașterea unei calificări în temeiul prezentei directive și în cazul cărora instanțele au constatat ulterior că au făcut uz, în acest context, de titluri falsificate de calificare profesională.

(4) Prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul schimbului de informații menționate la alineatele (1) și (3) se realizează în conformitate cu Directivele 95/46/CE

și 2002/58/CE. Prelucrarea datelor cu caracter personal de către Comisie se realizează în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001.

(5) Autoritățile competente din toate statele membre sunt informate fără întârziere atunci când expiră o interdicție sau o restricție menționată la alineatul (1). În acest scop, autoritățile competente a statului membru care furnizează informațiile în conformitate cu alineatul (1) i se solicită, de asemenea, să indice data expirării și orice altă schimbare ulterioară respectivei date.

(6) Statele membre dispun că profesioniștii cu privire la care se trimit alerte altor state membre sunt informați în scris cu privire la deciziile în ceea ce privește alertele, în același timp cu alerta în sine, au posibilitatea de a contesta decizia în conformitate cu legislația națională sau pot solicita rectificarea unor astfel de decizii și au posibilitatea de a obține despăgubiri legate de orice prejudiciu cauzat prin alerte false trimise altor state membre, iar, în astfel de cazuri, decizia privind alerta poate conține precizarea că face obiectul unor proceduri inițiate de către profesionist.

(7) Datele privind alertele pot fi prelucrate în sistemul IMI atâta timp cât sunt valabile. Alertele vor fi șterse în termen de trei zile de la data adoptării deciziei de revocare sau de la expirarea interdicției sau restricției menționate la alineatul (1).

(8) Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru aplicarea mecanismului de alertă. Actele de punere în aplicare respective includ dispoziții referitoare la autoritățile competente care au dreptul de a trimite sau de a primi alerte și referitoare la retragerea și închiderea alertelor, și măsuri pentru a asigura prelucrarea în siguranță a datelor. Actele respective de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 58 alineatul (2).”

46. Articolul 57 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 57

Accesul central online la informații

(1) Statele membre se asigură că următoarele informații sunt disponibile online prin intermediul ghișeelor unice menționate la articolul 6 din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (*) și actualizate regulat:

(a) o listă a tuturor profesiilor reglementate în statul membru, inclusiv date de contact ale autorităților competente pentru fiecare profesie reglementată și ale centrelor de asistență prevăzute la articolul 57b;

(b) o listă a profesiilor pentru care este disponibil un card profesional european, funcționarea cardului respectiv, inclusiv toate taxele aferente de plătit de către profesioniști și autoritățile competente pentru eliberarea cardului;

(c) o listă a tuturor profesiilor pentru care statul membru aplică articolul 7 alineatul (4) în temeiul actelor cu putere de lege și a actelor administrative;

(d) o listă a formelor de educație și formare reglementate și de formare cu structură specială menționate la articolul 11 litera (c) punctul (ii);

(e) cerințele și procedurile menționate la articolele 7, 50, 51 și 53 pentru profesiile reglementate în statul membru, inclusiv toate tarifele aferente care trebuie plătite de către cetățeni și documentele care trebuie depuse de către cetățeni la autoritățile competente;

(f) detalii cu privire la modalitatea de a contesta, în temeiul actelor cu putere de lege și a actelor administrative, deciziile autorităților competente adoptate în temeiul prezentei directive.

(2) Statele membre se asigură că informațiile prevăzute la alineatul (1) se furnizează de o manieră clară și cuprinzătoare pentru utilizatori, că sunt ușor accesibile de la distanță și prin mijloace electronice și că sunt actualizate.

(3) Statele membre se asigură că oricărei solicitări de informații adresate ghișeului unic i se răspunde în cel mai scurt timp posibil.

(4) Statele membre și Comisia iau măsuri de însoțire pentru a încuraja ghișeele unice să pună la dispoziție informațiile prevăzute la alineatul (1) în alte limbi oficiale ale Uniunii. Aceasta nu afectează legislația statelor membre cu privire la utilizarea limbilor pe teritoriile lor.

(5) Statele membre cooperează între ele și cu Comisia în scopul punerii în aplicare a alineatelor (1), (2) și (4).

(*) JO L 376, 27.12.2006, p. 36.”

47. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 57a

Proceduri prin mijloace electronice

(1) Statele membre se asigură că toate cerințele, procedurile și formalitățile legate de accesul la aspecte reglementate de prezenta directivă pot fi îndeplinite cu ușurință, de la distanță și prin mijloace electronice, prin intermediul ghișeului unic relevant sau al autorităților competente relevante. Aceasta nu împiedică autoritățile competente ale statelor membre să solicite ulterior copii certificate, în cazul în care există îndoieli justificate și atunci când este strict necesar.

(2) Alineatul (1) nu se aplică pentru desfășurarea unei perioade de adaptare sau a unei probe de aptitudini.

(3) În cazul în care se justifică solicitarea de către statele membre a semnăturilor electronice avansate astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 2 din Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice (*), pentru îndeplinirea procedurilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, statele membre acceptă semnături electronice în conformitate cu Decizia 2009/767/CE a Comisiei din 16 octombrie 2009 de stabilire a unor măsuri de facilitare a utilizării procedurilor prin mijloace electronice prin intermediul „ghișeelor unice” în temeiul Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind serviciile în cadrul pieței interne (**), și asigură mijloace tehnice pentru prelucrarea documentelor cu semnătură electronică avansată în formate definite prin Decizia 2011/130/UE a Comisiei din 25 februarie 2011 de stabilire a unor cerințe minime pentru tratamentul transfrontalier al documentelor semnate electronic de autoritățile competente în temeiul Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind serviciile în cadrul pieței interne (***)).

(4) Toate procedurile se desfășoară în conformitate cu articolul 8 din Directiva 2006/123/CE privind ghișeele unice. Termenele procedurale stabilite la articolul 7 alineatul (4) și la articolul 51 din prezenta directivă încep în momentul în care un cetățean a depus o cerere sau orice document lipsă la un ghișeu unic sau direct la autoritatea competentă relevantă. Solicitățile de copii certificate menționate la alineatul (1) de la prezentul articol nu sunt considerate drept solicitare de documente lipsă.

*Articolul 57b***Centre de asistență**

(1) Fiecare stat membru desemnează până la 18 ianuarie 2016 un centru de asistență a cărui sarcină este de a furniza cetățenilor și centrelor de asistență din celelalte state membre asistență privind recunoașterea calificărilor profesionale prevăzută de prezenta directivă, inclusiv informații privind legislația națională care reglementează profesiile și exercitarea acestora, legislația socială și, după caz, normele de deontologie.

(2) Centrele de asistență din statele membre gazdă asistă cetățenii în exercitarea drepturilor conferite de prezenta directivă, după caz, în cooperare cu centrul de asistență din statul membru de origine și autoritățile competente și ghișeele unice din statul membru gazdă.

(3) Orice autoritate competentă din statul membru de origine sau gazdă trebuie să coopereze pe deplin cu centrul de asistență din statul membru gazdă și, dacă este cazul, din statul membru de origine și să ofere, la cererea acestor centre de asistență, toate informațiile relevante cu privire la cazurile individuale cu respectarea normelor de protecție a datelor, în conformitate cu Directivele 95/46/CE și 2002/58/CE.

(4) La cererea Comisiei, centrele de asistență o informează cu privire la rezultatul anchetelor în care sunt implicate în termen de două luni de la primirea acestei cereri.

*Articolul 57c***Exercitarea delegării**

(1) Competența de a adopta acte delegate se conferă Comisiei sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 3 alineatul (2) al treilea paragraf, articolul 20, articolul 21 alineatul (6) al doilea paragraf, articolul 21a alineatul (4), articolul 25 alineatul (5), articolul 26 al doilea paragraf, articolul 31 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 34 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 35 alineatele (4) și (5), articolul 38 alineatul (1) al doilea paragraf, articolul 40 alineatul (1) al treilea paragraf, articolul 44 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 49a alineatul (4) și articolul 49b alineatul (4) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 17 ianuarie 2014. Comisia întocmește un raport privind delegarea de competențe cu cel târziu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 3 alineatul (2) al treilea paragraf, articolul 20, articolul 21 alineatul (6) al doilea paragraf, articolul 21a alineatul (4), articolul 25 alineatul (5), articolul 26 al doilea paragraf, articolul 31 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 34 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 35 alineatele (4) și (5), articolul 38 alineatul (1) al doilea paragraf, articolul 40 alineatul (1) al treilea paragraf, articolul 44 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 49a alineatul (4) și articolul 49b alineatul (4) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării competenței specificate în decizia respectivă. Aceasta produce efecte începând cu ziua următoare publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară, precizată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității niciunui act de acte delegate deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) al treilea paragraf, articolul 20, articolul 21 alineatul (6) al doilea paragraf, articolul 21a alineatul (4), articolul 25 alineatul (5), articolul 26 al doilea paragraf, articolul 31 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 34 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 35 alineatele (4) și (5), articolul 38 alineatul (1) al doilea paragraf, articolul 40 alineatul (1) al treilea paragraf, articolul 44 alineatul (2) al doilea paragraf, articolul 49a alineatul (4) și articolul 49b alineatul (4) intră în vigoare numai dacă Parlamentul European sau de Consiliul nu au formulat nicio obiecție în termen de două luni de la notificarea actului către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

(*) JO L 13, 19.1.2000, p. 12.

(**) JO L 274, 20.10.2009, p. 36.

(***) JO L 53, 26.2.2011, p. 66."

48. Articolul 58 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 58

Procedura comitetelor

(1) Comisia este asistată de un Comitet pentru recunoașterea calificărilor profesionale. Acesta este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.”

49. Articolul 59 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 59

Transparența

(1) Statele membre notifică Comisiei până la 18 ianuarie 2016 o listă a profesiilor reglementate existente, specificând activitățile acoperite de fiecare profesie, și o listă a formelor de educație și formare reglementate și de formare cu structură specială menționate la articolul 11 litera (c) punctul (ii) pe teritoriul lor. Orice modificare a acestor liste se notifică, de asemenea, Comisiei, fără întârziere nejustificată. Comisia creează și gestionează o bază de date disponibilă publicului a profesiilor reglementate, care include o descriere generală a activităților care corespund fiecărei profesii.

(2) Până la 18 ianuarie 2016, statele membre notifică Comisiei lista profesiilor pentru care, în temeiul articolului 7 alineatul (4) este necesară o verificare prealabilă a calificărilor. Statele membre furnizează Comisiei o justificare specifică pentru includerea pe acea listă a fiecăreia dintre aceste profesii.

(3) Statele membre examinează dacă cerințele din cadrul sistemului lor juridic care restricționează accesul la o profesie sau exercitarea acesteia pentru titularii unei anumite calificări profesionale, inclusiv utilizarea titlurilor profesionale și activitățile profesionale permise în temeiul acestor titluri, menționate în prezentul articol ca „cerințe”, sunt compatibile cu următoarele principii:

(a) cerințele nu trebuie să fie direct sau indirect discriminatorii pe bază de cetățenie sau reședință;

(b) cerințele trebuie să fie justificate prin motive imperative de interes general;

(c) cerințele trebuie să fie adecvate pentru asigurarea îndeplinirii obiectivului urmărit și nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.

(4) Alineatul (1) se aplică și profesiilor reglementate într-un stat membru de către o asociație sau organizație în sensul articolului 3 alineatul (2) și oricăror cerințe legate de calitatea de membru al asociațiilor sau organizațiilor respective.

(5) Până la 18 ianuarie 2016, statele membre transmit Comisiei informații privind cerințele pe care intenționează să le păstreze și motivele pentru care consideră că cerințele respective sunt conforme cu alineatul (3). Statele membre transmit informații privind cerințele pe care le introduc ulterior și motivele pentru care consideră că cerințele respective sunt conforme cu alineatul (3) în termen de șase luni de la adoptarea măsurii.

(6) Până la 18 ianuarie 2016 și apoi din doi în doi ani, statele membre prezintă, de asemenea, Comisiei un raport privind cerințele pe care le-au înlăturat sau le-au făcut mai puțin stricte.

(7) Comisia înaintează rapoartele menționate la alineatul (6) celorlalte state membre, care își prezintă observațiile în termen de șase luni. În același termen de șase luni, Comisia consultă părțile interesate, inclusiv reprezentanții profesiilor în cauză.

(8) Comisia prezintă un raport de sinteză pe baza informațiilor furnizate de statele membre grupului de coordonatori instituit în temeiul Deciziei 2007/172/CE a Comisiei din 19 martie 2007 de instituire a grupului de coordonatori pentru recunoașterea calificărilor profesionale (*), care poate formula observații.

(9) Având în vedere observațiile menționate la alineatele (7) și (8), Comisia, până a 18 ianuarie 2017, își prezintă constatările finale Parlamentului European și Consiliului, însoțite, după caz, de propuneri pentru inițiative suplimentare.

(*) JO L 79, 20.3.2007, p. 38.”

50. Articolul 60 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Cu începere de la 18 ianuarie 2016, rezumatul statistic al deciziilor luate menționat la primul paragraf cuprinde informații detaliate privind numărul și tipurile de decizii luate în conformitate cu această directivă, inclusiv tipurile de decizii privind accesul parțial luate de autoritățile competente în conformitate cu articolul 4f și o descriere a principalelor probleme rezultate din aplicarea prezentei directive.”

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Până la 18 ianuarie 2019 și ulterior din cinci în cinci ani, Comisia publică un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive.

Primul astfel de raport se concentrează, în special, asupra elementelor noi introduse în această directivă și analizează, în special, următoarele aspecte:

- (a) funcționarea cardului profesional european;
- (b) modernizarea cunoștințelor, abilităților și competențelor pentru profesiile acoperite de capitolul III din titlul III, inclusiv lista de competențe menționată la articolul 31 alineatul (7);
- (c) funcționarea cadrelor comune de formare și a testelor comune de formare;
- (d) rezultatele programului special de revalorizare stipulat de actele cu putere de lege și actele administrative românești pentru deținătorii titlurilor de calificare menționate la articolul 33a, precum și pentru deținătorii de titluri de calificare de nivel post-secundar, în vederea evaluării necesității de a revizui dispozițiile actuale care reglementează regimul drepturilor dobândite aplicabil titlurilor de calificare românești de asistent medical generalist.

Statele membre furnizează toate informațiile necesare pentru pregătirea respectivului raport.”

51. La articolul 61, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„După caz, Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a permite statului membru respectiv să deroge de la dispoziția în cauză pentru o perioadă limitată.”

52. Anexele II și III se elimină.

53. La punctul 1 din anexa VII se adaugă următoarea literă:

„(g) în cazul în care statul membru solicită aceasta resortisanților săi, o atestare de confirmare a inexistenței unor suspendări temporare sau definitive de la exercitarea profesiei sau a unor condamnări penale.”

Articolul 2

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 1024/2012

Punctul 2 din anexa la Regulamentul (UE) nr. 1024/2012 se înlocuiește cu următorul text:

„2. Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*): articolele 4a - 4e, articolul 8, articolul 21a, articolul 50, articolul 56 și articolul 56a.

(*) JO L 255, 30.9.2005, p. 22.”

Articolul 3

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 18 ianuarie 2016.

(2) Orice stat membru care la 17 ianuarie 2014 asigură accesul la formarea ca moașă pentru tipul I în temeiul articolului 40 alineatul (2) din Directiva 2005/36/CE după absolvirea cel puțin a primilor 10 ani de învățământ general asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru conformarea la cerințele privind admiterea la formarea ca moașă în temeiul articolului 40 alineatul (2) litera (a) din respectiva directivă până la 18 ianuarie 2020.

(3) Statele membre comunică de îndată Comisiei textul măsurilor prevăzute la alineatele (1) și (2).

(4) Atunci când statele membre adoptă măsurile menționate la alineatele (1) și (2), ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(5) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor măsuri de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 4***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 5***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 20 noiembrie 2013.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
V. LEŠKEVIČIUS

Declarația Comisiei

În momentul pregătirii actelor delegate menționate la articolul 57c alineatul (2), Comisia va garanta transmiterea simultană, promptă și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și către Consiliu și va desfășura consultări adecvate și transparente cu destul timp înainte, în special cu experți din partea autorităților și organismelor competente, a asociațiilor profesionale și a instituțiilor de învățământ din toate statele membre și, după caz, cu experți din partea partenerilor sociali.
